

د خاموشي له شوره ډېرو سر تندي اونيوه
د بي وسي له زوره ډېر په زنگانه پړپواته

شور شور خاموشي

اعجاز خټک

Ketabton.com

شعيب سنز پبلشرز اينڊ بڪسيلرز

جي ٽي روڊ منگوره، سوات

ٽول حقوق د اماراتو پښتو ادبي ٽولنه مرڪز دبی په نوم خوندي

دي

شور شور خاموشي	د ڪتاب نوم
اعجاز خٽڪ	ليکونڪي
فضل ربي راهي	ناشر
حنيف قيس	پروف ريڊنگ
لقمان حڪيم	ڊيزائننگ
سرتاج استاد او ظفر علي ظفر	سريانه
ستمبر ۲۰۱۲ء	دچاپ ڪال
حاجي حنيف اينڊ سنز پرنٽرز لاهور	پريس
۲۰۰/- روپي	ببيه
.....	د رابطي لپاره

د موندلو درڪونه :

- داماراتو پښتو ادبي ٽولنه مرڪز دبی
- يونيورسٽي بڪ ايجنسي پيښور
- شعيب سنز مينگوره ، سوات
- مڪتبه اشرفيه، مڀن بازار لاجي (ڪوهاٽ)
- پشتواڪيڊمي ڪتاب پلورنخه پيښور يونيورسٽي پيښور
- پښتو ادبي ٽولنه لاجي – ڪوهاٽ خيبر پښتونخواه

شعيب سنز پبلشرز جي ٽي روڊ منگوره، سوات

Website: www.shoibsons.ipfox.com

Email: shoibsons@yahoo.com

Ph: 0946-729448, 722517

ټرون

د خپل گران و محترم استاد
سعد الله خان حېران په نوم
چې زه يې د شعرو ادب په الف ، ب باندې پوهه کړم

خاوري اعجاز خټک

سريزه

بناغله تاج انور د لاجي کواټ ، ادبي مجلسونو کبني داعجاز خٽک په نوم پېژندلې شي، پلار نوم يې صوبيدار کُنډل خان (مرحوم) دے، دپيدايښت نېټه يې يولسم دسمبر نولس سوه دوه پنځوسم (۱۱ دسمبر ۱۹۵۲) او دسکول په کاغذونو کبني د مئي شپږمه نېټه کال نولس سوه څلور پنځوسم (۶ مئ ۱۹۵۴) ليکلي شوي ده. يعنې دا زمان د "سريټوب عمر ته رسېدلې دے نو ځکه د"بڼه سريټوب " څرگندونه کوي او دا دے خپله رومبي شعري مجموعه په اولس پېرزوکوي

زما شاعري ده دا اولس دسوکالي لے پاره
زه خو ليکل کوم دژوند دخوشحالي لے پاره
زه خپل غزل ته چرته ډمه گډولے نه شم
نه شم کولائي شاعري دخرمستي لے پاره

دا شعرونه داعجاز خٽک د"احساس" نومي نظم آخري کړي ده کوم چي ما په اول ځل په خپل کلي طورو کي اورېدلي وو. په کال ۱۹۷۸ ء. کبني دپيپاوري مورخ او شاعر تاج ملوک خان دلسوز (مرحوم) په ياد کبني ادبي دستوره وه . د لاجي نه دوه ځلمي شاعران سعادت سحر او اعجاز خٽک هم د اولسي ادبي ټولني مردان په بلنه راغلي وو په دې موقع ددې دواړو بناغليو د کلام تود هر کله شوي وه دغه که هر څو د بناغلي اعجاز خٽک د شاعري ابتدائي دور وه خو د ده "احساس" د پښتو ميټنو له دا احساس ضرور ورکړو چي که د ملي ژوند د بيداري شاعر اجمل خٽک هر څو که د وختونو دسياست سيلې په مخه کړي دي او گاونډي هيواد کبني ئي دجلاوطني په گاللو مجبور کړے دے ولي دهغه د احساس بڅرو "رشه" سالمه ده " دغيرت چغه" اوس هم پورته کيدائي او اورېدلے شي ځکه چي د احساس غوړونه کانيه نه دي او چي د ملت زلمي وينن او بيدار وي نو دژوند په کاله کبني به دجمال او جلال رنگونه مدام خواره وي او دقام ځلمي شاعران د خپل کلام په وسيله د بيداري جرسونه دپمار غړوي.

دنړي لے واقعاتو سبق واخلي
دا تر څو به تاسو خپلو کبني جنگېږي
"باچاخان" درتسه وئيلي داصفادي
که وينن نه شوي پښتنو! گوره ورکېږي

زما په نيزد چي د لاجي اوسېدونکي زلمي وي، لوستي وي او په

شعرو ادب مڻڻ وى نو هغه به آرومڙو د محترم سعدالله خان حبران دفكر ونظر په پلوشو روښانه وى او دهغه د " گلستان " گل يا ورمه به وى ، دغلته ښاغلي عمل خان سياح، اڪمل اسد آبادى او شاه ولى خان غونډي ننگيالو هم خپلي ويني او جذبي كرلي دي او دملى فكر خپلى يي خوري كړي دي او د پښتونخواه په اولسى او ادبى ډگرونو كښي يي " لاجى " له پخواه نه لاجى لونگ كړي ده.

په دې خاوره زېرېدلې نوموړى عالمان دي
هم پيداېكښي بي شميره شاعران دي
مدرسه ده دعلمونو، دا زمونږ كلى لاجى ده

ښاغلى اعجاز خٽڪ د دغه چاپېرچل او دغه سيال كلى " لاجى " پيداوار د هغه د لاجى گلستان پښتو دسيورى لاندې دشعر او هنر سفرپه كال ۱۹۷۰ كښي شروع كړو. كال ۱۹۷۱ كښي چي سياسى زول طوفان راپورته شو نو لكه دنورو ادبى جرگو د لاجى "گلستان" هم اوخپله شو. په كال ۱۹۷۲ ۶. كښي دغلته يي " پښتو ادبى ټولنه لاجى " جوړه كړه . ښاغلى اعجاز خٽك دجنرل سيكتر په حيث خپله سځنى خوانى ټولني ته وراوځينله او نهه كاله يي په دغه چوكى د پښتو ژبي او د ادب ناوي ته لوگه كړه . دې مهال كښي د روزگار غمونو دخپل هېواد نه متحده عرب امارات ته په مخه كړلو. د خپلي كورنى دمعاشى مسلي هوارولو مبارزه يي شروع كړه د تن وينه ئي وسوزوله، خوله يي اوبهيووله او پيسي ټكي ئي اوگټلي نو بيا هم دزره تاؤنو په آرام پرې نه بنودلو او د پښتو دغم نه يي بي غمه نه كړه شو. د يو څو ملگرو په ملا تړيې " د اماراتو پښتو ادبى ټولنه- مركز دويې " بنياد كښودو او د عربو رېگزارونو كښي يي د پښتو د بڼ ورمي خوري كړي او دغسي ئي د خپل ژوند غوښتنو سره سره د ادب عصري غوښتنې هم پوره كولي "د پښتو ورمي - " خوشحال او رحمان" - "د سليم خٽك مرحوم كلام مراوي گلونه او د سعدالله خان حبران " پټي سلگى " د ښاغلي اعجاز خٽك د شعري او هنري سفر زره پوري مطبوعاتي سلسلي دي . د اماراتو پښتو ادبي ټولني مركز دى د سيوري لاندې چي وخت په وخت كومي لويې ادبي دستوري او مشاعري شوېدي او ددې په اثر چي د پښتو ژبي او ادب ته څومره ښېگړه رسېدلي ده او اماراتوكښي پښتوشاه زلمو كښي ادبي ذوق او سماجي غزونې كړي دي نو د فخر او عزت پټكې هم كه ښاغلي تاج انور اعجاز ته په سر كړه شي نو بې خايه به نه وي.

خوشال البرم چي روگ ورم
د ادب په گلستان كښي
د عربو ورمي گلستان كښي
دا زمي د لاس كرلي
د پښتو د ښاغلو گلونه

ماڅو کاله آگاهو د ښاغلي اعجاز خټک په لاس ليکلي د کلام مسوده لوستي وه نو يو دوه کرښي تبصره مي پرې په خپله خوښه داسي ليک کړې وو چې د ښاغلي اعجاز خټک طبيعت که غزل وييلو ته پسڅېرې نو مونږ دي ته يو فطري او غبر شعوري عمل وييلې شو. دا غزلې د زلمي شاعر د هنري صلاحيتونو او د ځوانۍ د مستو مستو غزونې کوي ځکه نو اعجاز پکښې دومره نه شي ليدلې او منکر پرې اعتراض کولې شي. خو اوس چې د سپنکي (نوم يې شور شور خاموشي ده) يو ه بي ترتيبه مسوده د لوستو دپاره زما په وړاندې پرته ده او په کرښه کرښه کښي له څېره د کمپوزنگ بلها غلطې د لوستونکي نظر کيږي بيړي کوي - بيا هم په دې د يو نظر تېرولو نه پس دا احساس رابخښي چې ښاغلي اعجاز خټک په ځانې ولاړ نه دے. پرله پسې پرمختگ کوي. د غزل په حقله يې رويه او نظريه کښي زړه پوري بدلون محسوسېږي. غزل څه ته وائي د اعجاز خټک يو نظم دے، ديکښې شاعر دعوه کړي ده چې غزل د چا ښکلا پوري محدود نه دے، دا دوخت تقاضو آئينه دار دے او دخوشحالي د سباون زېږ دے خو پرته له دې دعوي د ښاغلي اعجاز خټک دادي پېژندگلو، د ده په بيلو بيلو موضوعاتو وييل شوي نظمونه په غوره ډول کولې شي، دغو نظمونو د ښاغلي اعجاز خټک شاعري شته منه کړي ده - زما په خيال د نظم ښه کښي د شاعر تخليقي صلاحيتونه څرگند ليدلې شي او د شاعر انه تخيل رنگارنگي پکښي هم شته - هر نظم ئي د زړه د واداتو، داخلي کيفياتو او خارجي محرکاتو ترجماني کولې شي -.

د ښانيسټ او د ښکلا په کلاو ګرځم
پکښي مينه، وفاګانې لټوم
رنگينې چې د نظر کچکول کښي راوړم
تصويرونه ترې د ښکلي جوړوم

م، ر، شفق

اسلام اباد

۳۱ جنوري ۲۰۱۲ء

د اعجاز اعزاز

هرکله چې خدائے بخښلي ايوب صابر په سرپرستي کښي د کوهات دښار نه پنځويشت کلوميتره لرې په فاصلي باندې د سهېل (سوپل) آرڅ په جرنيلي سرک باندې ښاد او آباد کلي لاجي کښي د گلستان پښتو ادب لاجي په نوم يو نوي ادبي تنظيم بنسټ کښودو نو ډېر زر د دې ادبي گلستان دشعرو ادب د گلونوپه خوشبويانو ادبي فضاگانې معطرې شوي په خصوصي توگه د سعده الله خان نوم په ادبي دنياکښي لکه د نمر اوځلېده. د عيسوي کال نولس سوه شپږم نه تراويام پورې پوره لس کاله د دې تنظيم ډېر په اتفاق سره دپښتو ژبې او ادب خدمت ډېر په ښه انداز کښي اوکړو. محترم سعده الله خان حېران نه صرف د دې انجمن د سيوري لاندې د نوي گول د شاعرانو لارښودنه کوله بلکه په گورنمنټ هائي اسکول لاجي کښي د استاد په حيث خپله وظيفه يې هم په ښه توگه ترسره کوله. حېران صېب د لاجي او دتولي خټک نامي مشهور روحاني مشرمانون صېب دويم د لاجي مولانا عبدالمنان عبيد مرحوم فرزند دے او د پښتو سره سره د اردو، فارسي او عربي درېو ژبو عالم او ماهر دے نو د داسي نابغه استاد د سيوري لاندې د سبق زده کړه د الله تعالي د لوي فضل څرگند علامت دے. راقم الحروف سعادت سحر، تاج انور اعجاز، انور الفت، انور حسين مسافر، ميجر الطاف او سعید رهبر او داسي نور لکه امجد ساقی جان د حېران صېب د مدرسې طالب علمان دي او دا ټول نن هم په دې وياړ کوي چې زمونږ سرپرستي حېران صېب کړي ده.

ښاغلي تاج انور اعجاز سره زما پېژندگلي زما د عمر سره سمه ښکاري هغه په دې چې يو خود هغوي او زمونږ کور يو بل سره ډېر نژدې او بيا په يو اسکول کښي مونږ سبق وئيلي دے بس دومره به وه چې اعجاز صېب به ماته يو جماعت وروستو وه.

اعجاز صېب د عيسوي کال نولس سوه څلورينځوسم د مې د مياشتې په شپږمې نېټې زېږېدلے او د بابا جي نوم ئي صوبيدار کنډل خان دے. د دوی بابا جي د پير طريقت نوم يو پير تاج علي شاه مريدوه چې دکشمير نه به ئي تشریف اورلو. په کومو شپوورځو کښي چې اعجاز صېب زېږېدلې وو نو په هغه دوران کښي د دوی د بابا جي پير صېب هم لاجي ته تشریف راوړے وه چې کله يې اعجاز صېب ورته اښودلو نو هغوی ورله نوم تاج انور خوښ کړو.

ماته هغه شپي ورځي هم نن يادېږي چې اعجاز صېب به په تبليغي جماعت کښي منډې ترري وهلي، دټول محلت ماشومان به ئي راجمع کړل او شپي جمعي ته به يې بوتل او بيا ماته هغه وخت هم يادېږي چې د هغه د

وروكوالي ملگرى لياقت على راز چې زما هم جماعتي وه، په مرسته يوه ادبي ټولنه جوړه كړه چې نوم يې ورله پښتودرنه ادبي ټولنه لاجى كېښوده خو دا د دوى د وركوالي ادبي هلې ځلې وې. بيا داسې وخت راغے چې لياقت على خان راز دپاکستان په نېوى كښي نوكر شو او د ټرينگ نه پس يې بنگال ته اولېرلو چې هغه وخت د كال ۱۹۷۱ء جنگ بنه په درز سره شروع وه، بنگله دېش جوړ شو خولياقت على خان راز هلته شهيد شو او بېر ته رانغے. هم په دغوشپور وركو كښي گلستان پښتو ادب لاجى په سياسي الغلاؤ تلغاؤ كښي داسې اونختو چې خپل ادبي سفر يې نيمه خوا پاتي شو. نو اعجاز صېب د يونوي تنظيم جوړولو تابيا او كړه چې د راقم الحروف سره سره سليم خټك مرحوم، عزيز الله عزيز مرحوم، انور آفت، نثار گل نثار، غيور ناشاد، سعید هير، ميجر الطاف سرفراز خټك (ريټائرډ)، اقبال فنا، انور حسين مسافر، بشير احمد بشير، فيض الله جان فيض، اقبال عارف، اسلام بادشاه اسلام او پروفيسر نعيم رضوان خانزاده په مرسته د سعاده خان حېران په سرپرستي كښي پښتو ادبي ټولنه لاجى جوړه كړه چې د اعجاز صېب د نه ستري كېدونكي هلوځلو او د هغوى د ويال طبيعت په برکت دغه تنظيم ډېر زر د پښتونخواه د نورو ادبي تنظيمونو سره اوږه په اوږه يې اوږولو. د دې ټولني دسيوري لاندې به نه صرف اووه ورځني تنقيدي غونډي كېدلې بلكې په علاقائي او په ملكي كچ به يې مشاعرې كولې، د پښتو ټپه ده.

څوك په رضالۀ ملكه نه ځي
يا ډېر غريب شي يا د يار دلاسه ځينه

نوبيا داسې ورځ هم راغله چې اعجاز صېب د معاش په سلسلې كښي دوبي (متحده عرب امارات) ته لاړو، هغه ورځ زمونږ ټولني ملگرو دپاره د يو لوي غم نه كمه نه وه خو اعجاز صېب د يورون مستقبل په تكل كښي ملگرو هغه په ډېرو دعاگانو سره رخصت كړو كښي اعجاز صېب په پاکستان كښي هم بېروز گاره نه وه، دكوهات په اكاؤنټ آفس كښي د مرحوم رومان ساغر سره جوت په كرسۍ به ناست وه او دواړو شعروشاعري سره سره د ايم اے پښتو امتحان په پرائيوېټ توگه پاس كړے وه.

د عيسوي كال نولس سوه يوكم آتيايم د جنوري مياشتي يولسمي نېټي پوري اعجاز صېب د ټولني عمومي سكتر وه. هلته چې متحده عرب اماراتو ته لاړو نو يو كال پس يعني كال ۱۹۸۰ كښي يې داماراتو پښتو ادبي ټولني مركز دېي په نوم يوه ټولنه سازه كړه چې د الياس تلوال ورسره پوره په پوره منډه او وهله. ترننه پوري اعجاز صېب د دې ټولني عمومي سيكتر دے. دوى دلته ډېرې درني او بڼې المللي مشاعرې كړي چې ادبي دنيا ئي نن هم يادوي. دوى د خپلوملگرو يو تعارفي كتاب د وړمې په نوم او بل يې د خوشحال و رحمن بابا په نوم چاپ كړى. دغه كتاب د شپاړسم جماعت د پښتو طالب علمانو دپاره پښتواكېډيمى ډېره گټور او غوره گرزولے چې ډېرې علمي او گټورې

مقالې پکښې شاملې دي کومې چې ددوی ملگرو په خپله ليکلې. يو اهم ادبي ، علمي او سماجي کار چې دوی کړے هغه دا چې دپاکستان نه يې. قلندر مومند، پرېشان خټک، ايوب صابر، سعدالله خان حېران، پروېش شاهين، عبدالکريم بريالے، مطيع الله قريشي، مجبورسوراني، غازي سيال ، سليم بنگش او اسيرمنگل غوندي لوي لوي شاعران او ادیبان رابللي . که دغومشاعرو ويډيو ريکارډنگ اوگورئ نو داوړېدونکو شمېره پکښې دده نه زياته ښکاري خو د اعجازصېب نظامت به دا مشاعري نوري هم يو په دوه ښائسته کولې.

اعجاز صېب دپښتو ژبې او ادب د پرمخ تگ له پاره هر وخت او هر ځائے کښې خپل صلاحيتونه پکار راوستلي او پيسه يې شنډلې خو قصه يې کتلې .

- د هغوی د هلوځلو په برکت حسين احمد صادق ، مهرونېش صديقي، وزير بادشاه جانان، امت بنگش او بختيار شاکر غوندي ادبي ملگرو په دوحه قطرکښې پاک پښتو ادبي ټولنه جوړه کړه. هم دې سره سره ئې دغه ملگري هم مشاعرو ته رابللي . دې نه علاوه ئې فيروز آفريدي هم په خصوصي توگه مشاعرو ته رابللي .
- په بحرين کښې يې هم د ټولني جوړولو دپاره حامدقريشي سره آريکي نيولې وې خودمقامي قوانينو له وجې هغوي ټولنه جوړه نه کړے شوه .
- په ويسه اټک کښې پښتو ادبي جرگه دمشناق احمدمشناق په سرپرستي کښې اعجاز صېب جوړه کړې.
- ورسره ورسره په کراچي کښې د اتفاق پښتو ادبي ټولنه هم صابر احمدصابر استاد په مرسته او دهغوی د نورو ملگرو په برکت جوړه شوې ده .

زما د معلوماتو تر مخه که ريډيو او تي وي دلاچي نه څوک بللي نو د سعدالله خان حېران او زما دباباجي شاه ولي خان نه پس يې اعجازصېب بللے ځکه چې دا دومره مقبول شوه وۀ چې دوی به مشاعرو ته رابللو.

په متحده عرب امارات کښې د راس الخيمي ريډيو نه چې خپرونې پېل کېدې نو دا اعجازصېب پکښې پوره پوره لاس وۀ او هم هلته دوی دپښتو په اووه ورځني خپرونوکښې يوکال پوري کار کړے دے او دا خپرونې به ټول عربستان کښې او په افغانستان او کونټه بلوچستان کښې اوړېدے شوې او پښتانونه دومره خوښولې چې د جمعي په ورځ به سحريولس بجې او د شپې يولس بجې به ټول پښتانه ورته غور غور ناست وو.

اعجازصېب يو ډېر خوږ انسان دے، هرچاسره ډېره په مينه گره بره کوي. او بيا د خپلوادي ملگرو خو دومره قدر کوي چې کله سليم خټک په حق اورسېدۀ نو دهغوي د کلام مجموعه د مراوي گلونه په نوم چاپ کړه او بيا ئې د خپل استاد سعدالله خان حېران کلام پټې سلگي چاپ کړې او دا دے نن دخپل کلام مجموعه چاپ کوي چې نوم يې ورله شور شور خاموشي غوره کړې ده.

اعجاز صېب د کال نولس سوه يوکم آتيايم نه په عربستان کېني دژوند ورځې شپې صباکوي ، ذرره او دشوگر مريض هم دے، په داسې عمر دسړي زره غواري چې آرام اوکړي خو هغه دچاخبره چې شوخ د خوارو زرونه دي چې چوي نه ، د اعجاز صېب حوصله لا خوانه ده ، د هغوي مزل لا روان دے او داسې يو نابغه روزگار شخصيت دے چې داسې خلق ډېر کم پيدا کېږي . د داسې خلقو په باب له خادم بابا ډېر ښه ونيله .

چې ژوند دے ووم ، تاسو ويشته ووم په کانو
اوس مې ځله ښکلوی د قبر کانی

نو بايد چې مونږ د داسې خلقو قدر په ژوند کېني اوکړوگني دآسمان نمر په گوته نه پتېږی .

په دې موقع د اعجاز صېب د شعر و شاعرۍ په بشپړه توگه تبصره کول يقينا چې گران کار دے خو زه ډېر په لنډو ټوکېني د هغوي د کلام ذکر خپل فرض گڼم . دوی غزل ، نظم او هائيکوليکلي .

په کال نولس سوه يوکم اويايم (۱۹۶۹) د مېي د مياشتې په شلمې نېټې زمونږ د نيکه ميرولي کاکا په سراني کېني يو ه طرحي مشاعره کېدله چې صدارت ئې افضل رضا کولو . ما او اعجاز خټک پکېني په ورمبي ځل گډون کولو، د اعجاز صېب کلام مطلع او مقطع وړاندي کوم.

ستا د راتلو وعده وفا نه شوله
په ما دهجر شپه صبا نه شوله
اعجاز مجبور وه چې پښتو کېني گېر وه
خو هغه پيغله پښتانه نه شوله

په يو بل شعر کېني د ورورولۍ پيغام داسې اوروې.

دورورولۍ مشال په لاس گرځوم
دغه رنابه لر او بر ته يوسم

دغزل روح تغزل ته ونيله کېږي، لږ يې دا انداز اوگورئ.

تا چې د ښو په غشو اوويشتم
مړ وومه جانانه! راژوند دې کرم

رقيبانو ته په ښکلي انداز کېني داسې پتون ټپوي ،
رقيبان دې اوس دسر خپرونه غواري
چې اعجاز ورتنه وهله نن پتون دے

زه دپښتو ژبې سترنقاد او اديب م ، ر ، شفق دې رايې سره اتفاق لرم
 چې د اعجاز نظم په غزل باندې دروند ښکاري لکه د احساس نومي نظم د
 هغوی د ژور احساس په بڼه توگه ترجماني کوي او داسې وائي چې.
 ماته د وخت ختلي نمر ته ټيټېدل نه راځي
 ماته د عشق او د مستی نه دك غزل نه راځي
 زه داوولس په غم لرلي مرثيې ليکمه
 دې نه سپوا راته په بل څه کښي ليکل نه راځي
 د عشق عنوان لاندې نظم يې يو شاهکار نظم دے چې ډېر په ښکلي
 انداز کښي د عشق مفهوم داسې بيان کړے.

عشق د کلهم انسانيت د ورورولۍ فلسفه
 عشق د انسان د محبت او سوکالی فلسفه
 عشق د زردار او د نادار د يو ولى فلسفه
 عشق د خوشحال د ننگ و پت پښتونولۍ فلسفه

عشق د خوشحال د توري شرنګ او د غيرت قصه ده
 نه د ليلو او د مجنون د محبت قصه ده

د اعجاز صېب نور نظمونه لکه پښتنه ميرمن ، هغه څوک وه ، ارمان ، جنت ،
 منزل ، زما خوشحال او شپونکي سندرې دلوستو جوگه دي چې دطوالت له
 خاطره دا هر څه په لوستونکو پرېږدم . په آخر کښي به دومره اووايم ،
 چې د اعجاز غونډې له سره تېر شي
 هغه خبرې زړورې کوي

په درناوي
 سعادت سحر

صدر پښتو ادبي ټولنه لاجی

د پښتو لېونے

هغه بله ورځ راته تاج انور اعجاز خٽڪ ٽيليفون اوکرو چې بشير صيب زه خپل کتاب چاپ کووم ، ماورته وٺيل ، مبارک شه ، ڊبر زيات خوشحاله شوم خو ڊبر زيات حيران په دي خبره شوم چې وٺيل ئي راته دکتاب مسوده درلېږم چې ليکل پرې اوکړي، داخبره زما دپاره دحيرانتيا او پرېشاني وجه ځکه وه چې زه په دي خبره لا خبر نه يم چې د چا په کتاب ليکل او خپل تاثيرات ليکل دکله نه او څنگه شروع شوی دی خو په دي خبره بنه پوهه يم چې کله هم يو مصنف خپل کتاب چاشاعرله ليک دپاره ورکوي نوکوشش کوي چې لوني نه لوني شاعر، اديب ، ليکوال انتخاب اوکړي او که لوي نه وي نو بيا خوچي کم نه کم دمصنف نه دشعروادب په ميدان کښي سينيئر وي ، پياوړي وي او پېژندونکي وي. او بله خبره دا د حيرانتياچي زه پرې لا پوهه نه يم چې دباغلي ليکوال اعجازصيب خپل کتاب دپاره (شور شور خاموشي) ولي او په څه مقصدماته د ليک دپاره راکړوځکه زما او د اعجازصيب حثيت د شعرو ادب په حواله داسي دی لکه داستاد او شاگرد، اعجازصيب په دي ميدان کښي زما د استاد حثيت لري او ماته لا خان د ادب په شاگردانو کښي هم نه بنکاري خو دا د اعجاز صيب د ميني او اخلاص او سړيتوب يوه لويه نمونه ده چې زما غوندي د ادب يي طالبعلم ته يي خپل کتاب د ليک دپاره راکړو او اوس زه دباغلي ليکوال د حکم په تعميل کښي د دوی په کتاب باندي خپلي ماتي گوډي خبري اوليکم.شور شور خاموشي او بيا دا شعرونه.

ځني سرونه مي ليده په نمرخاته پرېواته
ځني سرونه آخرغوڅ شو، ورته نه پرېواته
غوره تيا چرته په لري وطنونو اووشي
تدرراتلو، زمونږ په کور، په هرکاله پرېواته

د دي شعرونو شاعرتاج انور اعجاز خٽڪ زه دتېرو ډېرشو کالو راسي پېژنم. دکوهاب ضلعي لاجي کلي يو ځوان زلمے چې نن هم لکه د تېر وخت په شان به په عمر ډېر خو په زړه زلمے دپښتوادب د ميدان هغه زيرک او سترگه ور شهسوار دے چې د ۱۹۸۰ نه واخله ترننه يي دعبوپه دي سره شگلنه او سوراره زمکه يي د يو څوملگرو سره د اماراتوپښتوادبي ټولني شمع په خپلو هلوڅلو او مندو تررو په هر حال او هر ساعت داسي روښانه ساتلي ده چې ديوطوفان او بادوباران تنېدو له نه ده ورکړي او نن هم سره د خپلوملگرو لگيادے د پښتو ژبي او پښتو ادب سرڅڼه کولوکښي بوخت دے او ولي به يي

نه کوی چې دی بناغلی د میدان گټلو هنر دپښتو ادب د یولوئي پوهه اوزیرک استاد بناغلی سعادالله خان حبران نه زده کړه دے ځکه خو چې اعجاز صېب څه هم لیکلی دی، زما په خیال یې په ټول پوره او وزن پوره په پوره دي، که څه کمه پکښې وی هم نوماته پکښې په نظر نه دی راغلي.

اعجاز صېب د ژوند په هر اړخ لیکل کړی دي او دا هرڅه یې په غزل، نظم او هائیکو کښې ځانے کړی دي او چې هرڅه یې لیکلی دي نو ډېره یې خوږه او پسته ژبه کښې یې لیکلي دی چې یو عام لوستونکے یې په اسانه لوستلے هم شی او پرې پوهېدے هم شی.

اعجاز صېب که یو خوا دځان او جانان خبره کوی نو دخپل کورکلی د کوڅو د فکر نه هم ناخبره نه دے پاتې شوه او ددی سره یې د اولس غم هم په خپل زړه کښې لکه د روح ځانے کړه دے. دخپل قام اولس او د وطن غم یې تل تر تله په خپل چاپېرچل دردونه خوشحالی هر څه یې په خپل کلام کښې ځانے کړی دی خو سره د دې یې د نړۍ د مظلومانو غم هم ژرلے دے، دا ټول دیو بنه او پوهه شاعر نڅښې دی چې ټولې د بناغلی لیکوال په شاعری کښې موجودې دي. بناغلی لیکوال چې کله خپل جانان ستاني نو وائي.

که زما جانان دي اولیدو په سترگو
درنه هیر به دجنت حوري غلمان شی
خلق وائی چې یې زړه راځني یورو
خوتازه پری د اعجاز خټک ایمان شی

او بل ځانے وائي،

تاچې دبنو په غشو اوویشم
مرومسه جانانسه! راژوند دے دي کرم
ستا اعجاز خټک به ولسی نه ستاني
ستايو خوږ نظر دے چې زلمے دي کرم

او کله کله د جام، ساقی او میخانې نه هم خوند آخلی نو داسې وائي،
هغه چې جام دپاسه جام سره هم خلے ورکوی
داسې ساقی ته به څوک څرنګې زړه نه ورکوی

او یا دا چې،

ستا دستو خماروســـــــــــــــــترگو اثر دے
میخانې کښې د جامونو کرنگهـــــــــــــــــار شو

او بل ځانے کښې وائي چې،

چې څښوی شراب د مینې په نظر د مستو سترگو
په دا خوی می ځکه خوښ دے دا دلبر د مستو سترگو

او چې د خپل کلی د کوڅو خبره شي نو څه داسې وائي،

خزانہ د تاريخونو، دا زمونږ کله لاجي ده
 آيننه ده د وختونو، دا زمونږ کله لاجي ده

دخان په حقله بناغله وائي،

ماته د وخت ختلي نمر ته تپتېدل نه راخي
 ماته د عشق او د مستي نه ډک غزل نه راخي
 زه د اولس په غم لرلي مرثيي ليکمه
 دي نه سپو راته په بل څه کبني ليکل نه راخي

شاعر به څنگه بل څه اوليکي چي په کورکلي محلت کبني دبارودو
 ډېري پراته وي، زلمي پېغلي، ماشومان او بوداگان بي گناه قتلېري، بيا به
 شاعرنوره شاعري څه اوکړي، د شاعر خو به بيا هم داسي شاعري کوي لکه
 اعجاز صېب چي وائي،

ملگرو! مانه دسرور ډکي نغمي مه غوروي
 مانه د وخت د نمرودانو قصيدي مه غوروي
 زه د حالاتو کربلا باندي ماتم کوومه
 مانه ماتم کبني د خدا ډکي قصي مه غوروي

د وطن په حقله شاعر خپل احساسات څه په دي ډول بيا نوي،
 هغه آزادي چي مونږ په سرو وينو گتلي ده
 دا دزنده باد په نعرو مونږ ه تل پاللي ده

هغه آزادي چي د شپونکي د خلي سندر ه وه
 هغه دخيبر په دنگو غروکبني غلي غلي ده

او بل ځائ وائي،

چي پرون وه هغه نون دے
 هغه ملک ، هغه وطن دے
 د اسلام په نوم جوړ شوے
 پکبني زور دے د خدایانو
 زما هېر برکت شاه شسي
 دا چي اوخو ورو پرگدانو

د جانان د صفت او وفا سره سره بناغله ليکوال د دوران په غم کبني هم
 بوخت دے او څه په داسي ډول گويا دے،

ملگرو! زه په داسي بناړکبني اوسم
 لکه د مصر په بازار کبني اوسم

هغه د امن او انصاف غوينه تنه
لکه د تپروخت چرتنه غارکينی اوسم

کله خپل داوس غم او کله د خپل مزدور غم دا ټول دشاعر د ژوند هلي
خلي دی،

يوخووا بر بندلغربچي د خوار مزدور وينمه
بل خوا غټان نشو کينی مست مخمور مخمور وينمه
خدائیکوتری سترگی زه په بل خوا آروله نه شم
چي دوخت ژرنده کينی دل شوے خپل جمهور وينمه

هوښياران وائي چي شاعران د قام سترگی وي خو زه وایم چي
شاعران د قام ژبه هم وي خکه چي قام کومه خبره په ژبه کول غواري او نه
ئي شي کولے، هغه خبره اکثر په خپلو غزلونو، شعرونو او نظمونو کينی يا
خوئي کري وي او يايي اوکري، هغه که فرياد وي که د سوال منت خبره او که
د وخت د ظالمانو او د سماج رواج نه بغاوت وي، هره خبره شاعر په خپل کلام
کينی په ډېره آسانه او پسته ژبه کينی په آسانه کولے شي لکه د اعجاز صېب د
يو نظم (احساس) يوڅو شعرونه زه دلته په دي حواله را آخلم، هغه وائي،

وايم چي تندرشوے، آسمان نه پري راپرپوتلے
چاچي زما داووس شوونډو نه خندا وري ده
وايم چي اور شوے، ورته چغه د غيرت جوړه شوے
چاچي زمونږ خوارو جونگرو نه رنا وري ده

داوس د غم سره سره بناغله ليکوال دنړی د مظلومانو نه هم خان
ناخبره نه دے ساتلے او دنړی د هر مظلوم غم يي يو شان ژرلے دے.

د فلسطين او دکشمير په زمکه

خپري توري کوي، زغري کوي
چي داعجاز غوندي له سره تپر شي
هغه خبري زوري کوي

په دي حواله داعجاز خٽڪ صېب نظم (آختردي مبارک شه) د باربار
لوستلو جوگه نظم دے.

اعجاز صېب غزل کم او نظم زيات ليکلے دے خو غزل يي د نظم او
نظم يي د غزل نه ډېر تاثير لري، ډېره ساده او سوچه پښتو يي استعمال کري
ده. دډېرو گرانو لفظونو، کنايو او استعارو نه هم خان بچ ساتلے دے چي هر
سري پري پوهېږي، په هره موضوع يي ليکل کري دي. پاتي د هر ليکوال په
ليک کينی څه نه څه کمے وي ځکه ورته دانسان ليک وائي. دغه شان به د
بناغلي اعجاز صېب په شاعری کينی هم څه نه څه فني او فکري خامی وي

خوماته په نظر نه دي راغلي ځکه ما په دې خپلو خبرو کښې د تنقيدنه هيڅ کار نه دے آخستے. باقی د اعجاز صېب شعري مجموعہ (شورشور خاموشي) ستاسو په لاسو کښې ده بايد چې ورته د قدر په نظر او کتله شي او خدائے دي اوکري چې د اعجاز صېب دا شورشور خاموشي د پښتون اولس د پوهې او نېک مرغي سبب اوگرځي (آمين ثم آمين)

په يوه پښتنه ټپه دا خپلي خبرې راتولم او ستاسو نه رخصتېرم،
اعجاز صېب ټول دي دسـيکي شه
چي دښمنانان در سره شپارس وڅيژينه

په درناوي

بشير احمد بشير

چنير مين

داماراتو پښتو ادبي ټولنه مرکز دبی

۳۱ می ۲۰۱۲ ع.

د اعجاز خٽڪ اعجاز

دوه دبرش كاله مخڪيبي د اعجاز خٽڪ او الياس تلوال په كوششونود اماراتوپښتو ادبي ٽولنه مرڪز ڏي په وجود ڪيبي راغله، او ٽرڊمه ٽولنه روانه هم ده او ودانه هم ده . روانه په دي معنيٰ چه ادبي هلي ڄلي يي په څه نه څه شڪل دوام لري، ودانه په دي معنيٰ چي دغرو تخليقات يي وخت په وخت مخي ته راوځي . په تيرو دري لسيزوڪيبي دي ٽولني خپل كار ته اڪيڊمي گوته په خوله ڪره خو داسي هم نه ده چي جولي يي بېخي تشه ده .

هم دغه د خليج اولني ٽولنه ده چي پښتو ته يي په خليج ڪيبي د ٽولنو چل اوبنودلو . هم دغه اولني ٽولنه ده چي په خليج ڪيبي يي دپښتو مشاعرو ، سيمينارونو او نورو ادبي غونډو بنياد ايښي دے . هم دغه ٽولنه ده چي بغير د چا د مڪلمي سرپرستي نه يي خپل وجود او دپښتو ادبي ذوق په خليج ڪيبي ژوندے ساتلے دے . زه په دي خپلو ڪرښو ڪيبي هڅه كوم چي دٽولني دهلوځلو سرسري جائزه واخلم او په دي هرڅه ڪيبي د اعجاز خٽڪ تاند او څپاند رول څرگندڪرم .

مشاعري كول :

ٽولني ته دا اعزاز حاصل دے چي اولني مشاعره يي په متحده عرب امارات - ڏوي ڪيبي اوڪره او پښتانه يي دلته په اول ځل دخپلي ژبي او ادب په نامه راغونډ ڪرل . دغه سلسله تراوسه پوري دوام لري . اعجاز خٽڪ يي دپيل نه تراوسه پوري د نظامت او انتظام لوئي ذمه واري په غاړه لري او دغه ذمه واري اعجاز خٽڪ داسي پوره ڪوي چي په متحده عرب اماراتوڪيبي ٽول پښتانه ددي خبري گواهان دي چي په كوم ادبي پروگرام ڪيبي اعجاز خٽڪ نه وي نوڅه نه څه ڪمي به خامخا پڪيبي وي .

پښتونخواه نه شاعران اوديبان رابلل :

ٽولني دپښتونخواه نه هم خپلو مشرانو شاعرانو ، اديبانو وخت په وخت دوبي ته د راتللو تڪليف ورڪرے دے چي دوي راشي او په متحده عرب امارات ڪيبي ميشته پښتو سره اوويڻي او په خپلو افكارو دپښتو ذهنونو ته رڻا اوبخبي . په دي مشرانوڪيبي قلندر مومند، ايوب صابر، پرپشان خٽڪ، سعداالله خان حبران، عبدالڪريم بريالے، غازي سيال، سليم بنگش ، پرويش شاهين او اسيرمنگل چي دٽولني په دعوت راغلي دي . دي هرڅه په انتظام ، نظامت، دمپلمنو له پاره دشوي بندوبست، دمپلمنو قدرولو او نازولوڪيبي داعجاز صيب منده ترره او ناسته پاسته دهرچا نه زياته وه .

سيمنارونه كول :

ٽولني دخوشحال بابا، رحمان بابا، عبدالحميدبابا، حمزه بابا او

خاطر آږيدی سيمنارونه کړی دي ، په سيمنارونو آورولي شوي مقالې يې چاپ کړې دي او پښتنو ته يې رسولي دي او ددغوسيمنارونوپه راجورولو او په کاميابی سره سر ته رسولوکښي د اعجاز صېب لوي لاس وه، دا هم په متحده عرب امارات کښي پښتنو ته د اعجاز خټک بخښنه ده .
دتولني غږو سره ماښامونو تاييا کول :

ټولني وخت په وخت دخپلو غږو د زړه غټاوي له پاره او دهغوئ دخدماتود اعتراف په توگه ملگرو سره د ماښامونو لړۍ پيل کړه . دغه هم د اعجاز خټک آيديا وه چې هم بي د ملگرو زړه غټاوه او کړو او هم يې ملگري دي ته اوپارول چې په ملگرو ليک اوکړی او دغسي يې د ملگرو پام يې شاعری سره سره نثر ته هم راوگرځولو چې په نتېجه کښي يې دملگرو له خوادقدروړ ليکني مخي ته راغلي .
مجله چاپول :

ټولنه په نزدو کښي انشاءالله د يوې خپلواکه ادبي مجلې خپرول غواړي او په دې سلسلې کښي تر ډېره حده پرمختگ شوه دے ، تراوسه پوري په دې حقله شوو هلوځلوکښي زمونږ ټولو نه وړاندي اعجازصېب روان دے
فلاحي کارونه :

اعجاز صېب نه يوازي په ادبي کارونوکښي گړندے دے بلکه فلاحي کارونوکښي هم د چا نه پاتې نه دے. دپاکستان سوشل سنټر دبی د آفس سيکرټري شپ نه واخله تراوسه پوري دغه دخبرښکړي کارونه خدائے پاک د اعجاز صېب نه آخلي . ددې خبرې گواهي دلته ټوله پاکستان کميونټي ورکولے شي .
د اعجازصېب شاعري :

داعجازصېب شاعری په حقله زه بغېر دخه پښ وپېش نه دا وئيلے شم چې هغوي شاعری صرف او صرف د دې دپاره کړي ده چې دپښتو ژبي شاعرانو، ادیبانو او د دې ژبي د خواخوږو سره ئي تعلق قائم پاتې شي . اعجاز خټک باقاعده شاعری نه ده کړي اونه شاعری دپاره دومره سنجيده شوه دے لکه پورته ذکرشوو کارونودپاره چې اعجاز صېب څومره سنجيدگی اختيار کړی ده ، په متحده عرب امارات کښي خوږ پرده چې دپښتوادبي چمن ټل لخوا شوي د رومي عالمی ادبي کنونشن د پاره ئي پوره دوه مياشتي خپل دوکان بندکړے وه . خپل گادے يې پوره دوه مياشتي زغلولے وه . بل هيڅ کار يې نه وو کړے . صرف اوصرف د چنډي راغونډولو پسي در په در گرځېدلے وه چې په نتېجه کښي دپښتوادبي کنونشن له پاره لکونه روپي راغونډي کړي . د دويم پښتو عالمی ادبی کنونشن دپاره دراقم الحروف او فضل رحيم رحيم سره په دري ورځوکښي څلور شپېته زره روپي غونډي کړي او اويي لېرلي . دپښتوميني اعجازصېب دقلم دميدان نه زيات دعمل په ميدان کښي زغلولے دے. اعجازصېب ته خپلي شاعری کم او زيات معلوم دي، که

نور چاته پکښې څه کمه بڼکارۍ نوزما په پورتنوکريښو دي لږ غور اوکړي چې د دغې کمې زياتۍ سبب خو به د اعجاز صېب دغه بېخي مصروفیات نه وي؟ گني نوزه چې د اعجاز خټک نظمونه گورم ، نو ماته په دې نظمونوکښې يو توان او تواني بڼکارۍ. که چري اعجاز صېب لږه توجه دي طرف ته هم کړي وې نو نن به اعجاز صېب د نظم په ميدان کښې هم خپله ځانگړتيا په خپلو لوستونکو منلي وې . خو د دې هرڅه باو جود اعجاز صېب په نظمونوکښې د پښتنو له پاره د سماجی او معاشی انصاف غوښتنه د پښتنو له پاره نېک بختو ورځو شپو ارمان او د پښتنو له پاره د امن او خوشحالی نه ډک ژوند جوت بڼکارۍ چې د اعجاز خټک صېب (دشورشور خاموشي) چاپ شى او پښتنو ته اورسى نو دا به د دې خبرې ثبوت وي چې د زړه مريض، دشوگر مريض، د بچوپه رزق پسي وړک سپين ږيرې، د خپلي شاعرۍ په کم او زيات خبر اعجاز صېب ، د پښتنو په مينه کښې يو قدم نور هم مخکښي لارو .

په درناوى

ممتاز اورکزى

صدر

داماراتو پښتو ادبي ټولنه مرکز دې

دوبى ۲۲ مې ۲۰۱۲ .

د احساس بڅری

د کتاب څېړونې مسله ډېره نازکه ، مهمه او د ارزښت وړ نقطه ده ځکه چې ډېر ښه ښه لیکوالان مونږ پېژنو چې خپل وړمې کتاب چاپ کولو کېښي نې ډېره تادی کړې خوولي وروستو پرې بیا پښېمانه شوی او له مارکېټه او د ملگرو نه یې بیا د واپس اخیستو هڅې کړې او ځنې لیکوالان داسې هم لکه سعید گوهر ، صدیق پسرلے ، شمس القمراندېش، څېر محمد عارف یا سعیدالله خان څېران چې په مناسب وخت یې کتابونه خپاره نه کړل ، د فکرو فن نه یې د خپل عصر لوستونکي محرومه پاتې شول . په مطبوعاتو کې رانغلل ، څېړنې پرې اونه شوې چې له سوبه یې په خپل وخت ډېر اړخونه په تیارو کېښي پاتې شول او هغه مقام یې په برخه نه شو کوم یې چې حق ووځکه ترېنه ډېرپه وړاندې لارل . د ژوند غوښتنې بدلي شوې وې او د نوی کهول ترجیحات نور شول. دې کېښي شک نشته چې ښه تخلیق هر حالت ځان ښکاره کوی خودا هم حقیقت دے چې وختونه غواړی اوبیا دا خبره هم دیاد ورده چې د هر وخت د فن خپلې تقاضې وې او خپل ارزښتونه او بیا په وخت نه خپرېدو کېښي که یو طرفته له خپلو نیمگړتیاؤ نه تخلیقکار خبر نه شی نو بل طرفته د اسلوب او دافکارو د غلا امکانات هم موجود وې چې وروستو ترېنه نورې ستونزې راولاړېږی.

ښاغلی تاج انور اعجاز هم چې هر څه وجه وه خو په خپل مناسب وخت یې خپله شعری فنپاره خپره نه کړه . هرڅو که په دوی کېښي د پښتو ژبې د خدمت په لړ کېښي ادبي هلې ځلې کوی خونن به یې دیو تخلیقکار په صفت نور هم ادبی قدو قامت لکه دچنار لور وے.

ښاغلی تاج انور اعجاز تقریباً ۱۹۷۰ نه تردې دمه ۲۰۱۲ پورې دوه څلویښت کاله کېږی چې شاعری کوی که چرې دوی د ۱۹۸۵ نه تر ۱۹۹۰ پورې کتاب خپور کړے وے نو نن به یې دویم څه چې دریم کتاب هم تیاروے او په ادبي حلقو کېښي به د ده په فن او افکارو له مختلفو اړخونو بحثونه شوی وے . له خپلو خوښیو او نیمگړتیاو نه به خبر وے او اوس هم د مواد په اعتبار دغه مجموعه شور شور خاموشي چې څومره عرصه واخسته ، هغه ضخامت هم نه لری. د دې علت هم دا دے چې کله په یو ښه کېښي اوبه ولاړی وې نو ناولې شی او چې کله د وتو لاره ومومی نو بیا تازه او نوی اوبه ورته راماتې شی هم دغه مثال د شاعری یعنی د ادب هم دے چې د یو کتاب خپرېدونه وروستو د بل تا بیا شروع شی .

دیوڅو تمهیدی خبرونه وروستو چې شور شور خاموشي په موادو نظر زغلوو نو بیا ونیلے شو چې په دې مجموعه کېښي په بنیادی توگه دوه ژانرونه

غزل او نظم پکارول شوی دي چې دواړه ژانرونه خپل ځان کښي څوڅو نموني لری . فکری حوالي سره انقلاب ، د پښتنی ټولني ستونزې او مینه يي بنيادی موضوعات دی . په انقلاب يي مزاحمت روايتی دے چې لهجه يي ډېره علاقايي شوي ده چې له کبله يي فکر په هنر دروند ښکاري . غزل يي د خپل وخت په چوکاټ کښي روايتی نه دے . په ټوله مجموعه کښي يي خارجي احساسات ، ميلانات او واقعات په اندروني وارداتو او جذباتو غالب شوی . اندازيي په غزل کښي هم ترډيره حده نظم ته ورنژدي دے . خو کوم وخت کښي چې دغه شاعری شوي دهغه وخت په حواله چې دپښتو په شاعری کښي به زياتر ذکر د گل و بلبل او د جانان د بي وفايي وه ، ښاغلی تاج انور اعجاز په شعوري توگه ځان ترېنه ژغورلے دے او دغزل لهجه ئي دلاچي لونگ په ځائے د غوڅوشوندو ده چې لوستونکی په دې نتيجه رسوی چې ښاغلی تاج انور اعجاز خپل ټول صلاحيتونه دخپل قام دښېگري دپاره دبیداري په نقطه مرکوز کړی وو چې په څنگ کښي ترېنه د ژوندانه نور حسين او رنگين تصويرونه تپ پاتې شوی دی چې د شعور برخه په کښي د لاشعور په مقابل کښي زياته په نظر راځی او د فن په ځائے پکښي مقصدیت څرگند ښکاري . دا خبره هم ده چې فن مقصدی هم کېدے شی خو د خارجي چاپېرچل مقصدیت کله هم د فن بنيادی ارزښت نه دے پاتے شوے ، د فن يوخپل قدر وی چې طویل بحث غواړی خوولي بيا هم ددې مجموعي اهميت ځکه شته دغه د ذوق يا روحاني خوشحالی له پاره نه بلکه فقط دپښتون قام بيدارولو له پاره مختلفو مرحلو نه راتېره شوي ځکه خوددې مجموعي معنوی آرځونه مونږ په تلوسو کښي دآچولو په ځائے نېغ په نېغه د قوم پرستي تحريکونو ته چمتو کوی او د ټولني د يو ذمه داروگري شعور رابخښی په دغه حواله څو نموني :

(نظم ----- احساس)

ملگرو ! مانه دسرور ډکي نغمي مه غواړئ
مانه د وخت دنمرودانو قصيدي مه غواړئ
زه د حالاتو کربلا باندي ماتم کومه
مانه ماتم کښي دخندا ډکښي قيصي مه غواړئ

(نظم ----- منزل)

چي مي لار تياره تياره وي
پکښي مي هم وي گړنگونه
شل زمونږ دي پښي لاسونه
داسي حال کښي به ملگرو!
زمونږ اورسو منزل ته ؟

ملگرو ! زه په داسي ښارکښي اوسم
لکه د مصر په بازار کښي اوسم

خُني سرونه مي ليده په نمرخاته پربواته
خُني سرونه آخر غوخ شو، ورته نه پربواته

فيصلي زمونږ د كلي چي پردي كړي
دغه جر زمونږ د ټولومسلو دے

مونږه په سره اوركښي ژوندون له ډېر ناكامه كوو
طمع د ننگ چي د بي حسه وده قامه كوو

دكلام له كوتلي مطالعي څخه وروستو لوستونكي په دې نتېجه رسي
چي د كلام لهجه او ژبه د نن دورد لهجي او ژبي سره ډېر توپير لري، پخواه
به دشعري صنعتونو (صنائعو بداعو) استعمال په بيل ډول كېده او د ننني دور
دشعر ژبه تخيلي او مكمل استعاراتي ده . دې مجموعي كښي كه هرڅو د
شعري تركيبونو استعمال كم دے خومجموعي طور سره يي په لفظونو كښي
فكري صداقت ئي غزوني كوي، د جذبي شدت او د احساساتو اظهار كښي
اعتدالي امتزاج په مناسب ډول خپلوكښي غاړه غړي شوي او په لاجي كښي د
بناغلي سعدالله خان حېران د فكري مكتب روښانه مستقبل له پاره د پښتون قام
بيدارولو بڼه هڅه ده خو جزوي طور باندي فكري سطح باندي پكار ده چي ننني
پښتون ليكوال ته چي لږ سوچ وكړي چي پښتون قام بي حسه دے نه رور نا
هرگز داسي نه ده پښتون قام ته ليدارانو كړي څه دي رښتيا دا دي چي زمونږ
قام بي حسه نه بلكه ننگياله دے ، دغسي د جمهوريت نظم كښي د اختلاف
گنجائش شته دے خو بيا هم پردي مجموعه كښي ډېرفني نمگرتيا باوجود زه دا
خبره په وثوق سره كوم چي بناغلي تاج انور اعجاز هم په غزل او هم په نظم
كښي نه خو د چا تقليد كړے دے او نه يي د چا په پل باندي پل ايښے دے ،
هرڅه چي دي د خپل كلام پېژندگلي يي خپله ده .

خالدپښتون
۱۸ اپريل ۲۰۱۲ء
كوهاب

اعتراف

چرته زه ، چرته شاعري لکه وريژي او د منجا زامن ، هم داسي قصه زما دشعروادب ده. دا هرڅه اتفاقاً شوی . زمونږ پوره کورنی کښي هيڅ داسي يو مشر نه دی تېر شوی چې هغوی په دې جرم ککرشوی وی . زما دومره يادېږي چې زمونږ يو ماما صديق چې يو سماجي انسان وه ، هغوی به ماته په وړيکتوب کښي فی البدیه شعرونه وئيل ، کېدے شی چې د هغې اثر لاندې ما هم په شعرونه شخوند وهل شروع کړی وي ، لږ چې د خوانی عمرته اورسيدم يعني هغه وخت په لسم جماعت کښي طالبعلم وم چې زمونږ استاد محترم سعدالله خان حيران راباندې په زور دشاعري ستر مات کړو او داسي چې په کال ۱۹۶۹ کښي د گلستان پښتو ادب لاجی د اهتمام لاندې طرحي مشاعره ټاکلي شوې وه ، زه او زما همخولي شاعران پکښي هم بللے شوي وو ، ما هم پکښي خپل مات گود غزل پېش کړو ، زما دومره حوصله افزائي اوشوه چې هغه ورځ ده او دا نن ورځ ده چې که خپله که هيڅ شعروادب په الف ب پوهي نه شوم خو شاعري او ښوونو شاعرانو سره مي ناسته پاسته تراوسه پوري جاري او ساری ده. يو ملگري راته وي چې ستا دپاره ما دواڼي راوړي ده کېدے شي چې دا مشاعرو نه قلاز شي ، ټول عمر دي په دوخوشو کارونوکښي تېر شو. ماورته وي چې زما دا بيماري ډېره زړه شوې ده، کېدے شي چې ستا په دې دواڼي زما شمر اونه شي . رښتيا خبره دا ده کومې پښتو زه په ټولي ادبي نړی پيژندلے يم او دومره به ما پښتو دپاره څه نه وي کړي لکه څومره چې زه خپلي پښتو شته من کړے يم گني پکار خو دا وو چې په دوه څلوېښت کاله کښي ما ډېر څه ليکلے او پښتو ته جولی کښي آچولے وے خو زه دا اعتراف کوم چې زه دخپلي پښتو يو غټ مجرم يم او دومره مودي پس ايله بيله يو دخپلي ماتې گودې شاعري مجموعه وړاندې کوم او هغه هم د يوډېر مخلص ملگري بلکي د يو ورور په ډېره ټينگه وينا دا مجموعه وړاندې کوم گني زما هډو دا خيال نه وه چې زه به هم چرته په ژوندکښي دا څه چاپ کړم . الله تعالی دي زما دغه ورور ته لوي اجرورکړي چې زما شاعري يې د چاپ جوگه اوگنله .

دگران مشر م، ر، شفق صېب، زما دتورو ځنوبار سعادت
 سحر صيب، زما غار يار بشير احمد بشير، ، دمسافری دژوند د تودو سرو
 ملگري اوزيرك انسان ممتاز اوركزني صېب او زما دبي مخه بي سته نقاد
 ملگري خالد پښتون دليكونو چې زما كلام يي ادبي دنيا ته رسولو ناکام اوکړو،
 ډېر زيات ممنون يم گني چرته زه او چرته دا شعرونه چاپ کول داسي ناممکن
 غوندي کار وه خو دا هرڅه چې دي، يوزما يو داسي کوشش دے چې هيڅ داد
 نه غواړم خو بيس دومره چې کپدے شي چې زما كلام څوک اوگوري نو دخپل
 کلام چاپ کولو هڅه به ضرور اوکړي او دا به زما دپاره يو لوئي داد وي .

په درناوي

خاوري اعجاز خټک دوبي

۷ جولائي ۲۰۱۲ء

جنت

۱۹۷۶ء

زره راته وي راءه ددي دنيا جنت ته لار شو
هاتنه د خپلو ارمانونو ارمان اورپژوو

ما وي چي تا ددي دنيا جنت ليدلے دے څه؟
وي چي جنت څه وي؟ په خپله خوښه ژوند تېرول

ما وي چي دا جنت به چرته وي راوئي بنايه
وي چي راءه چي درته لاري د جنت اوبنايم

زه په مزه مزه روان شوم د جنت په لوري
څه گورم لار کښي مي يوه لوړه غونډۍ اوليده

ما وي چي داغونډۍ دڅه ده دومره دنګه لوړه
وي چي هم دي غونډۍ دلاندي جنتيان اوسپري

ما وي چي دغه خلق دي جنت ته څنګه راغلل
نوماته خپل په غورکښي داسي گنګوسه اوکرله

وي د ضمير لوري غونډۍ نه غورځېدلي اول
په پټو سترگو دي جنت ته رسېدلي دي بيا

د ژوند بازي هم دغو خلقو همپشه گټلي
دا بي ضميره خلق ځکه جنتيان يادېري

دوي ته روا او ناروا گوره يو شان بنکارېري
دوي ته والله که بل انسان خوڅه انسان بنکارېري

د بل په غوښو څاربه شوی، غرمبېدلی دی ډېر
دا په شرابو لمبېدلی، پرسېدلی دی ډېر

ته هم که غواړې چې ددې دنیا جنت ته راشي
نو د ضمير لورې غونډې نه ځان گوزار کړه اول
ته به په خپله دې جنت ته بهي منته راشي
وخت به دې خپله جنتی ددې دنیا اومنی

تاته به خلق په هره لاره سلامونه کوی
ستا په هر ځای به خلق ډېر ډېر عزتونه کوی

تاته به خلق بیا ووتونه ښه په جار درکوی
هر حکومت به تاته خپله اقتدار درکوی

ته به په خپله جنتی ددې دنیا یادېږي
او پس له مرگه ښه سره به په دنیا یادېږي

ستا وروستو مخکېني قطارونه د موټرو به وی
ستا حفاظت ته اهتمام د برېټورو به وی

ما چې د زړه دغه رنگینه قصه واورېدلې
ماوې چې له زماساده زړگيې او غولیدې

دغه چې تاو ته جنت ښکاري، جنت خونۀ دے
دلته خو يو انسان آقا، نور غلامان دی پکېني

ورځه ورځه دغه جنت دې هغه چاته يوسه
چې د ضمير په بدل داسې جنتونه غواړي

زما جنت د هر انسان د خپلواکي نوم دے
دي تا جنت د يو انسان د غلامی نوم دے

زما جنت خو د يو بل نه زارېدلو نوم دے
دي تا جنت د يو انسان د پرزولو نوم دے

ما چي له خدايه كوم جنت غوښتے آدا خونه دے

دغه جنت دي هغه چاته يوسه
چي د ضمير په بدل داسي جنتونه غواري

۲۰ اگست ۱۹۹۰ء دوبي

.....***.....

احساس

ماته د وخت ختلی نمر ته ټیټېدل نه رایی
 ماته د عشق اودمستی نه ډک غزل نه رایی
 زه د اولس په غم لړلی مرثیې لیکمه
 دي نه سپوا راته په بل خه خه لیکل نه رایی

ملگرو! مانه د سرور ډکې نغمې مه غواړئ
 مانه د وخت د نمرودانو قصیدې مه غواړئ
 زه د حالاتو کربلا باندي ماتم کوومه
 مانه ماتم کبني دخنداډکي قصي مه غواړئ

منم چي ستاسو زره رنگين رنگين شعرونه غواړی
 ماته خولي خولي مزدور ډکراچي مخکبني شي
 وایم چي تاسو ته مي شونډي زلفي اوستائیلې
 راته بدحل د خپل اولس د بي وسي مخکبني شي

داوچي شونډي چي وختونوترې خنداوړي ده
 دخوار اولس دشونډوکومي رنگيني اوستايم
 ملگرو! وایي چي مستي او که ماتم اوستايم
 تلسوخوشحل کرم اوکه خپلي بي وسي اوستايم

يو خوا بر بند، لغر بچي دخوار مزدور وينمه
 بل خوا غټان نشوکبني مست مخمور مخمور وينمه
 خدايگو ترې سترگي زه په بل خوا اړولې نه شم
 چي د وخت ژرنده کبني دل شوه خپل جمهور وينمه

وايم چي تندر شوه، اسمان نه پرې راپرپوتلې
 چا چي زما د اولس شونډو نه خدا وړېده
 وایم چي اور شوه، ورته چغه دغیرت جوړه شوه
 چا چي زمونږ خوارو جونگرو نه ریا وړېده

زء يوشاعريمه چي چرته ڄوڪ سلڳي اووهي
زماپه زره ڪنبي د آهونو د نڊوڪار جوڙ شي
وخت چي د چا د ارمانونو مري اوخرپوي
ورسره سم زمپه زره ڪنبي وير نٿار جوڙ شي

زما شاعري ده، د اولس د سوڪالي لء پارہ
زه خو ليڪل ڪوم د ڙوند د خوشحالي لء پارہ
زه خپل غزل ته چرته ڀمه گڊولء نه شم
نه شم ڪولء شاعري د خرمستي لء پارہ

۱۹۷۶ء لاچي

.....***.....

تکل

د بنائيسټ او د بڼکلا په کلو گرځم
 پکښي مينه او وفاگانې لټومه
 رنگينۍ چې د نظر کچکول کښي راوړم
 تصويرونه ترې د بڼکلي جوړومه
 تخيل چې زما مست شي نو اوخاند
 ځان سره ټوله دنيا اوخاندومه
 داسې وخت کښي مي احساس راولر زېري
 څو شعرونه پرې د سوي زړه ليکمه

کله کله چې د ژوند بازار ته لاړ شم
 لوت په بيه انسانان پکښي خرڅېري
 ما سودا د خپل ضمير پکښي کوله
 وي چې دا دلته پرېمانه ملاوېري
 نور استون شوم خپل تندي ته مي تق وړکړو
 ما وي دلته کښي خو مړه خلق اوسېري
 سر ټوب نه دلته خلقو لاس وينځله
 بس چري د ظلم يو په بل گزېري
 بيا راوان شم، د احساس په نيلى سور شم
 وردننه په سپين کور شم د پيرانگانو
 ما وي خپر د امن غواړمه له تاسو
 اے د امن دعوه گيرو انسانانو
 فلسطين او په کشمير کښي چرته اورئ
 دا بي وسه شان سلگي د مظلومانو

د غيرت کور مو کابل شو لوتي لوتي
 ککړي پکښي الوځي د ځوانانو

بی نوا بیبا د قامونو کور تہ لارم
 ما وی امن پسی دلتہ یم راغلی
 خو افسوس ہلتہ قصہ خۂ اپوتہ وہ
 ہر کمزورے وہ لبوانو پرزولے
 دلتہ مور د امن مرہ خو لا پخوا وہ
 دا لا چا وی چہ مظلوم دے چا ژرلے
 د کمزورو دلتہ حق د ژوندون نشتہ
 د ژوندون حق یی ہیچانہ دے منلے
 سوداگانہ دیو بل پکینی کپدلی
 دا قصی می ہلتہ دپری اورپدلی

نو بیبا راغلم خپلی خری پینتونخوا تہ
 ما وی خان کۂ پہ دنیا پیژندل غواری
 نو راوینش شئی گنی وخت بہ داسی راشی
 ہیخ بہ نہ شئی کۂ بیبا دپر خۂ کول غواری
 حق غوبنتے نہ شی پہ زور اخستے کبری
 نو رپاخئی کۂ خپل خان مو گتل غواری
 گوری نہ چہی د برلین دپوال راپربوت
 نور بہ خۂ نمونہ تاسو لیدل غواری
 دکوری خلق ہم گورہ یو خۂ کبری
 د ترون رسی بہ کلہ نیول کبری

د نری د واقعاتو سبق واخلئی
 دا ترخو بہ تاسو خپلہ کبسی جنگبری
 ہر بابا درتہ ویلی دا صفا دی
 کۂ وینن نہ شوی پینتتو! گورہ ورکبری

آگست ۱۹۹۰ء دوی

.....***.....

د شيونكى سندرہ

خُنُو واورپدده كانه شُو
 خُنِي پوه پري هيو نه شُو
 لر او بر كني اورپدده شوه
 د شپونكى د خالي سندرہ
 چي چا واورپدده كانه؟

وي چي خدائے پاڪ پيدا كړي
 په خپل فضل پينځه تانه دي
 گران په ما چي له هر څه دي
 د مودو راسي وده دي
 بس هم دا راويني وومه
 لپوني د خالي خبري
 چي چا واورپددي كانه؟

تر آته سوه كالونو
 چي يي راج كړلو په زړونو
 د پينځون په نوم تر عمره
 يي اولو تيارخونو
 هغه قام راپارومه
 ورتنه خان وريادومه
 د شپونكى د خالي سندرہ
 چي چا واورپدده كانه؟

د خپل زوره خبر ننه دی
 گنې ننه دی دومره مری
 بنه ساده دی بنه سپین زری
 دا څوک نه غواری هیڅکله
 چې دې وین شې دا وگری
 دنیا اوخته سپورمی ته
 دوی په خپله کنډې اخته دی
 وې چې دوی بس پوهه وومه
 سریتوب ورتنه بنه ایمه
 د شپونکی د خلی سندر
 چې چا واورپده کنه؟

چا چې واورپده روان شو
 نه په خان نه په جهان شو
 ځنو وې چې کافران شو
 ما وې بنه مسلمانان شو
 د ایمان خاوندانان شو
 خو نه دا یې چې اووې
 د جنات تپکه داران شو
 نه یې دا خبره اوکړه
 چې اسلام ته خطره ده
 بس همدغه څو کسانو
 د شپونکی د خلی سندر

دا سندر تل وئیله
 خپل واکې د خپل وخالقو
 مونږ په خپله خاوره غوړو
 دا وطن مو پلار نیکونو

پہ سہرو وینو دے گتے
 نن پیری گپدہ راجہ ولی
 خو پیرانگہانو خو لبوانو
 نو مونبر دا نہ شو زغملے
 چہی بہہ دوی تپکداران وی
 پکینسی مونبرہ بہہ خواران وو
 بس ہم دا نہ شو کولے
 خان تہ حق غوارو پہ نہرہ
 خو ویوہ خبہرہ واورئ
 کہ یو خان نہ شو ملگرو
 لاس بہہ مہرورو
 بیبا بہہ ژارو

.....***.....

زه او ته

ته دي ورځ په ورځ غټېږي، زه چې خوار يم لا دي خوار شم
ته خووښي دخپل قام څښي، زه دي هسي گهنگار كړم
دا لا څرنگي انصاف دے، داسي ولي اخر كېږي
زه په دي خاوره پيدا يم، ولي بيا دي هم غدار شم

ستا بچي دي سبق وائي، په لندن او امريكي كښي
او زما بچي لگيادي، څپر لاندې مدرسي كښي
ستا بچي چې دلته راشي، پاتې كېږي به بنگلي كښي
او زما بچي به ناست وي، څوكيدار يې دروازي كښي

دا لا څرنگي قصه ده، چې لنډېږي نه اوږدېږي
دا څه داسي ماشوره ده، چې وړانېږي نه سمېږي
د مغرب خبرې دلته په مشرق كښي چې چلېږي
دا زما نېستي به دلته، خدائيگو كله نه غوڅېږي
دا ته ته يې او زه زه يم، دا قصه چې ختمه نه وي
دا د ځان ځاني خبرو دېدبه چې ختمه نه وي
د زورگيرو په دي زمكه، دېدبه چې ختمه نه وي
ستا په سر كښي دا زما دسر سودا چې ختمه نه وي

ستا به سر ته خطر ه وي، همېشه به زه په دار ووم
ستا خوښه به حرام وي، زه به هم په هارے ناتار ووم
ته به دغسي څرېږي، زه به هم دغسي نادار ووم
دغه زمكه زما مور ده، زه به تل ورځني څار ووم

دازما او ستا خبرہ د آقا او د غلام دہ
تہ ہوس یی پہ مخ کرے، ستا مقصد عیش و آرام دے
ستابہ لاس کبھی چہ زہ وینم، د غریب د وینو جام دے
ماتہ ژوند زما پکار دے، دا زما د ژوند ناکام دے

چہ لندن او امریکی کبھی تہ زما سودا کوے شی
خنکہ ژوند بہ بیالہ مانہ پہ دہ مخکہ تپروے شی
زہ بہ مینہ تول پہ تول شم، کہ تہ داسی ہم کوے شی
خپلواکی د پلار پہ وینو کہ گتلیے راکوے شی

تہ می سر تیتول غوری، داسی کلہ زہ کوے شم
ما کہ تہ آخستل غواری، نو زہ کلہ خرچیدے شم
کہ تہ ما خپلول غواری، نو زہ مینہ درکوے شم
کہ جنت جورول غواری، نو زہ مینہ درکوے شم

داتہ سر دیو انسان دے، ہلتہ تاجور کرے دار دے
تاجور کرے لا زمونزہ پہ سرونو اقتدار دے
خو کہ وطن جورول غواری، دا وطن بہ تول جنت شی
زہ او تہ بہ جنتی شو، پہ نصیب بہ مو راحت شی

.....***.....

مینه او وطن

ما به ترخ کښي کتابونه وو نیولی
 پاس په بام یوه جینی به وه ختلي
 زه چې تلم په کومه لار به مدرسې ته
 دي خندل به راته پټ پټ غلی غلی
 ما به وي چې لا وړه ئي نه پوهېږي
 زما لار کښي یه جینی! څله او درېږي

دي به هره ورځ په گټو زه ویشتم
 دي به خامخا مدام داسي چېرلم
 د دنیا او مافیهانه ناخبره
 دي به ماته زه به دي ته خندېدل
 ما وي هسي نه خبره دا د نياشي
 دغه خلق به دښمن زما او ستاشي
 دي به وي چې زه لیلیا ته مي مجنون يي
 زما زړه او زما، ځان زما ژوندون يي
 دي وي زه که څه پروا ددي دنیا کرم
 بس یو ته، زما د سوی زړه سکون يي
 زه په دي او دا په ما به نازېدله
 هيڅ په سود او زیان د ځان نه پوهېدله

دا جینی چې ورو په ورو رالوئېدله
 چم گاونډ کښي ډېرو خلقو او غوښتله

بي زمانه يي ٺوڪ خوبس په دنيا نه وو
ما هم ڪڪه دا په مينه اوکوئڊله

نو روان د ژوند په لار غاړه غري شو
خپل خپلوان مو د واده، په تياري شو

د واده نېټه مو راغله، رانزدي شوه
آخر ناوي شوه، ډولي ڪنبي ڪينپناستله
مور او پلار په دعاگانو دا رخصت ڪړه
په سنډرو ڪنبي همزولو اوستائيله
په جامو ڪنبي نن دا ڪله ځائږله
سري ډولي ڪنبي زمونږ ڪور ته چي راتله

په حجره ڪنبي درزاهار وه، د ډولونو
يو باران وو نن په ما د سرو گلونو
چي يو غږ شو هلته شابه زلمو پاڅي
ضرورت دے نن وطن ته د سروونو
گني هسي هم بي نومه بي نشان يئ
په تاريخ ڪنبي که ياد شوي سربازان يي

ما وي نن مي چي وطن ته ضرورت دے
دا يم وراغلم چي زه ورنه قربان شم
ما وي نن مي په وطن شوے يلغار دے
که دا اونڪرم نو ورک به له جهان شم
ما وي مينه، وينه دواړه به تري څار ڪرم
غابن به مات د هر غليم د هر غدار ڪرم

نوبی ۱۹۷۴

.....***.....

زما وطن

چي ڀرون وءَ، هغه نڻ دے
هغه ملڪ، هغه وطن دے

هر چا اوخورو ڪءَ هر ڇو
ولي بيا هم ڀر شته من دے

د اسلام ڀه نوم جوڙ شوے
ڀڪنبي زور دے د خـدايانو

زما هير برڪت شاه شئي
دا چي اوخورو پيرانگـانو

زما لاس ڪنبي چي توڀڪ دے
او د امن ڪـرم غوڻنـتـه

مڀرتـون بانـدي چا ڪـري
دلـرم د سر سـاتـه

دا خو داسي رنگ قصه ده
چي مجنون يم ليلا غوارم

داسي حال ڪنبي زه ملگـرو
د وطن سن سـنـدي وايـم

٢١ اگست ٢٠٠٠

.....***.....

پینتہ مہر من

چی یادبری ہمتناکہ، حیاناکہ، مینہ ناکہ
پینتہ غونڈی بہ بنخہ پہ دنیا کبھی ٹوک پیدا کہ

شی د غوا غوجل نہ ستیری، پہ کتوی کیری لاس ورپوری
د روتو تبا کیری سمہ، بیا تنور سرہ بہ ئی گوری
بوخواگری، بل خواپشی، اے میراتہ شی اے کوری
اے آختہ پہ نری رنج شی، کیری بچو تہ ستغی سپوری
د سحر نہ تر ماہنامہ، کوی داسی چاری نوری
پہ دنیا کبھی چرتہ وی بہ داسی بلہ زورناکہ
چی ستائینہ د عظمت یی پہ داخوی تولہ دنیا کہ
نکچہ خبستو پہ کور کبھی دا د حسن شہزادگی وی
د حیا پہ لوپتہ کبھی یوہ بشکل بناپیری وی
داپہ کور کبھی راحصارہ لکہ بندہ چہ ہوسی وی
ہیخ پہ خوندد ژوندانہ کہ پوہی دا د زندگی وی
دینستون نکور مہر منہ، د خوندد پینو خپلی وی
دا مظلومہ حقیقت کبھی یو نامہ د بندگی وی
کہ ہر خو دپہرہ زوربری، دا نہ اُف کوی نہ اہ کہ
پہ دنیا کبھی چرتہ وی بہ داسی بلہ ہمتناکہ

چي خوند يي غره نه راشي، ورته داسي دا خدا که
بيا جاجوس په منډه راوړي، ورته دا يکه پيالہ که
ستومانی د تولي ورځي په يو دم ئي دا فنا که
تبر، لور ورنه سنبال کړي، يکه دا ورته پيالہ که
دا رنگ مينه، خدمتونه د خاوند هميشه دا که
په دنيا کښي چرته وي به داسي بله همتاکه

دايي لاس وپښي چاپي کړي، تر هغي چي داښه دمه شي
دپښتون لکور مېرمني، زړه بيا هغي وختي ښه شي

.....***.....

اعلان

د سحر نه تر ماڻه
 شپه او ورځي به لگيا وي
 کروندي او اوبه خور به
 ده پده وچ او کرس بدلي
 وجود هره ورځ کولو

دا سپين زيږي هر سحر به
 لاهه خپل کوره راوتلو
 چي ماڻه به کور ته لاړو
 چرته سپر نيم وړه بچو ته
 په خيڙن څار کښي يورو

خداي بچي وو ډېر ورکړي
 ژوند يي څه وه يو دوزخ وه
 پکښي دا به سه سوزېدلو

په دلو دلو غنم به
 د خان کور ته يي لېرلو
 خو دده په خوار قسمت کښي
 يو چپه وچپه ډوډي وه

یوہ ورخ سحر وختی چہ
 کالہ دا راپاڇپ دلو
 شہزادگی د ژوندانہ تری
 لری لارہ ہغہ خاے تہ
 چہ تری بیرتہ ہغہ خاے نہ
 ہیڅوک بیانہ دی راغلی

نو ملا صہب د جماعت نہ
 دا اعلان اوکرو ملگرو!
 چہی د برکلی خانانو
 ہغہ خوار غریب نوکر یی
 ماسپینین لمانخہ نہ وروس تو
 ددہ خوار بہ جنزہ وی
 دا بہ خاورو تہ سپارے شی

جنزہ چہی د سپین گل کاکا
 لہ خپل کورہ راوتلہ
 خپلو لونو او خاامنو
 ورتہ سقاط کنبی خپلی اوبنکی
 تویلی او لبرلی

دا د ہغہ چہا نوکر وہ
 چہی پہ کور کنبی ہرہ شپہ بہ
 خرمستی دی چہی کپہ دلی
 خو ددہ خوارو بچو تہ
 سپوری ستغی او دیکھی وی

ہغہ کور د لوی خان وہ
 ہلتہ تل شراب کباب وو

دغه ڪور ڏيو غريب وه
دلته لوره، دلته تنده

د غريب سري په ڪور ڪنبي
وچ سو ڪرڪ تشي شوملي وي
ڊپر خامن او ڊپري لونه
دا يبي لويه سه سراميه وه

.....***.....

دا خوک دے؟

پہ زرو لارو روان دے
عجیبہ غونہ دی انساں دے

نہ خبر لہ خپلہ خانہ
نہ خبر لہ دی جہان دے

دا چہی چرتہ گتہ گوری
نو ختہ تر اسمان دے

کہ یہ ہاتہ کار اونہ شو
بیباپہ بل خوا دا روان دے

وروستو مخکبہی ہیخ نہ گوری
نہ پہ سود او نہ پہ زیان دے

کہ تا غورہ گوتہ ورکرہ
نو بیبا تا خنی قربان دے

خہ چہی زرہ ورتہ اووائی
ہغہ کار پسہی روان دے

زور دے خو بیبا ولی؟
دورور مرگ ورتہ اسان دے

پہ ترخی دا نہ پوہپری
خوی یہ دا رنگ خہ بل شان دے

پہ خبرو دے کہ پوہہ کیری
نو بیاسخت لکہ سندان دے

خو افسوس چہ نہ پوہیری
بس یو دا پکبئی نقصان دے

گنی عقل، فکر دپر ہم
خداے ورکرے بنہ پریمان دے

دا پہ خپلہ خان تہ سپر دے
دده بل شانہ گزران دے

دده چرت نہ خرابیری
خوک سپورمی تہ کہ روان دے

دا چہ اورسی پنجاب تہ
بیایاد شوے دا پہ خان دے

کہہ دا لار شی کراچی تہ
خلق وائی چہ پتہ ان دے

دا پہ خپلہ ہر خہ، ہر خہ
دا پہ ما بانہ دی دپر گران دے

چہ زما دقام زلمے دے
زما روح دے، زما خان دے

.....***.....

آزادی

هغه آزادی چي مونږ په سرو وینو کټلي ده
تش د زنده باد په نعرو مونږه تل پاللي ده

هغه آزادی چي ماوی جور د امن کور به کړم
هغه مې له سره نه لیدلي، نه موندلي ده

هغه آزادی چي مونږ د سر په بدل غوښتي ده
هغه اقتدار دپاره مونږ نیمه بائيللي ده

هغه آزادی چي خوشحالی اوسو کلي راوړی
هغه هره ورځي هره شپه مونږه ژړلي ده

هغه آزادی چي د اغیارو منت باره ده
هغه خونن ځکه دم ختلي، ساه رابنکلي ده

هغه آزادی چي دشپونکی د خلي سندرہ شي
هغه د خپير په دنگو غرو کښي غلي غلي ده

هغه آزادی چي مونږ ته زېرے د سحر راوړی
هغه تورو شپو کښي د حالاتو مونږ ليدلي ده

هغه آزادی چي مونږ يي غواړو ولي نه راي
هغه بيا له سره د سرو نو قرباني غواړی

هغه ازادی چې مونږ یو موټی، یوه خله کړي ټول
هغه بنه په زوره ترانه د افغانی غواری

هغه ازادی چې ټول وطن پرې مینه مینه شی
هغه د اعجاز غونډې سر تیره لپونی غواری
۱۴ اگست ۱۹۹۷ دوبي

.....***.....

منزل

چي مي لار تياره تياره وي
پکينبي هم وي گرنگوننه

شل زمونر وي پينبي لاسونه
او په سترگو هم رانده وو

دا سي حال کينبي به ملگرو!
مونره اورسو منزل ته

که زمونره دغه حال وي
دا خو دوه پنخوس کالونه

داسي زرکاله که تپر شي
مونر به وايو چي روان يو

خپل منزل ته به رسپرو
ولي دا به زمونر خيال وي

حقيقت کينبي به ملگرو!
دا به تش د خوب ليدنه وي

هغه ملک چي مونر گتله
په يونوم د دين اسلام وه

مونز پری داسی کانی اوکری
جماعتونہ مو مورچی شوئی

او کورونہ مقبری شوئی
مونز یو بل تہ نیغی توپی

تل دکفردی نیولی
نہ پاخہ مسلمانان شو

نہ خو پوخ زما ایمان شو
داسی حال کبھی بہ ملگرو!

خنکہ یو موئی او یو خان شو
تسش دخلی پھ پزو پوزو

کہ پاخہ مسلمانان شو
چی ہر کس پکبھی لیڈر دے

دہر چا خپلہ پارٹی وی
ہر یو خان لہ پکبھی سپر دے

دابہ سومرہ خان خانی وی
داسی حال کبھی بہ ملگرو!
مونزہ اورسو منزل تہ

.....***.....

مولانا استادنا عبدالمنان عبید دویم ماڏون صیڀ

د لاجی

یادگیر نه:-

د سینی ختکو روحانی، علمی شخصیت مولانا استادنا عبدالمنان عبید د کال ۱۹۷۷ د جون د میاشتې په دیارلسمې نېټې د نری بس په حادثه کښې په حق اورسپډه. په صابر اباد ضلع کرک کښې د خپل استاد د جنازې نه په واپسی کښې ورته دغه حادثه پېښه شوه.

د ختکو د سر سیورے، د ختکو د زرۍ سر وۀ
حالانو په تیرو کښې روڼېدله سپین سحر وۀ
ترېنه جمع چار چاپېره به هر وخت وۀ تږی زرونه
ناقلاره زرو دپاره د سکون حوض کوثر وۀ

ختک هسي هم ډېر خوار وو، اوس لاور هم خوارو زار شو
دهستی لوري غونډې نه حقیقت کښې راگوزار شو
چې سالار راځي لارو، د مرگی په خوب وۀ شو
پښه نیولی کاروانونه سمه لاره کښې ایسار شو
د رسمونو، رواجونو بتخانی یې نړولی
په مړو زرونو کښې یې شمعی د توحید به بلولی
که هرڅو په چاپېرچل کښې هره خوا تیاره تیاره وه
دا تیري د گمراهیو په ایمان یې روڼولی

دانسان د احساس سترگی رڼدي شوي وي ملگرو!
ورور د ورور په مری ناست وۀ، ډبل غوښي یې خورلي
انسانانو کښې د مینې ورورولی جنابت سلړه وو
مړي سکروتي وي، ایري وي چې بس نوي به پوکولي

ختک اوس لاسونہ مبری، سر تتدی وھی پہ زورہ
خدایہ! نہ دے نر غملو، دغہ غم خہ داسی غم دے
خلق پپردی پیداشوی خو ییا ہیر شی پس لہ مرگہ
خو پہ مرگ د مولوی صیب نن پہ ہر سری ماتم دے

دے چانہ وہ پیژندلے نئی ہر خوک وو پیژندلی
خو پہ مرگ یی ییا ہر چا وو بنہ پہ زورہ زور ژرلی
د فساد تورو تیارو کبھی د توحید بلہ دیوہ وہ
د اعجاز غونڈی بی لارو تہ یی سمہ لار بنودلی

.....***.....

تصور او خوب

لکه د ژوند تودو سړو نه يو ستومانه زرگه
دچا خيالونو کبني خان ورک کړی ستومانی اوباسی
يايو مئین زره چي مایوسه شی، دچار اتلو نه
نور وس يي نه وی خودخلي نه اسوبلی اوباسی

يايو خولي خولي مزدور چي په خپل کت او پوزی
خپل مات وجود وده کوی، بي ارامی اوباسی
يا يو د هار تندي وهله چي په جام پرپوزی
په غټه غټ اوڅبني اوبه، تاؤ له زرگی اوباسی
داسي زه هم چي کله کله ناقرار شمه دپر
راخی که نه راخی خه خوب خو خان په زور وده
ک

کله په مخه مي چي خپل سوی فکرونه واخلی
خان له یوښکلی شان رنگینه دنیا جوړه زه کرم

چي تصور دي کله کله را په زره شی گلي!
وايم چي والوتی او تاته په هوا دراغلی
روغ لپونے شم، نه په خان نه په جهان ووم گلي!
هر خه چي کپری خو يو خلی خامخا دراغلی

لکه شاعر باندي الهام چي د شعرونو اوشي
 قلم راواخلي او کاغذ باندي غزل اوليکي
 په تصور کښي په وطن د ښاپيرو اوبلوسو
 هلته د حسن ښاپيري سره چيرل اوليکي

او کله خيال کښي چرته لار شې دجانان غبري ته
 هر يو اندام ته يې حيران شانته ليدل اوليکي
 دا مصور چي يو رنگين غوندي شاهکار جوړوي
 ورسره سم د خپل مټين زړه درزېدل اوليکي

دغه شاعر چي په لفظونو کښي تصوير جوړوي
 خان ته يو ښکلې شان رنگينه ښاپيري جوړه کړي
 دغه شاعر چي د خپل خيال په رنگينو کښي ورک
 شـــ
 په تصور کښي څومره ښکلي دنياگي جوړه کړي

وايم تر څو به مې په زړه باندي ورپري گلي!
 آخر شاعر يم قلم پورته کړم غزل اوليکم
 په تصور کښي دي سري شوندي، سپين رخسار
 راوـــ
 زړه غلوم، ورته شعرونه د چل ول اوليکم

ځکه زه چي ارسطو د مملکت نه گلي!
 د تصور په دي گناه ويستلې شوې يم
 اوس هم هغه يم، د خيالونو د دنيا اپلاطون
 پردو خو پرېرېده، خپلو هم ډېر ډېر رتله يم

.....***.....

لاچي کلي ته د يو وزير په راتلو

چرته خبره چې د خټي مرولو اوشي
د سترگو رپ کښي ورته هلته خټه ور اورسي
يا آوازه د يو وزير نيم د راتلو اوشي
ورته ستر خټي وري تری دومره زر اورسي

چرته وزيرچي لارخطاکري زمونږخواله راشي
نوورته مخکښي خودعرضه څو مشران اودروي
شغ شي وزيرچي ورنه تېر شي، خړي ځلي پاتي شي
دوي وازه ځله لکه سرکوزي گيډران اودروي

چرته وزير ته که يو کلي کښي ټيکاله اوشي
ورته سترخټي او پلن سري څو مشران راشي
امسا په لاس، نېغه شمله دکلي خان او ملک
د مودو اوږي ورته داسي غريبان راشي

يا کله وخت چې د ووتونو اخستلو راشي
مونږ غريبانو ته هر خوانه ليډران رادرومي
مطلب يي خپل وي، دروازي ولي زمونږ ماتوي
غرض راخستي مونږته داسي بېرکسان رادرومي

داسي مشران به وائي، مونږ ته وايه گټه اوکړي
چاچي مدام دخپل اولس په سر روپي اخستي
دا هم هغه دي، د انگرېز خوشامدگرو ځامن
چاچي انعام کښي د انگرېزنه نوابي اخستي

اے د مشرانو نه محرومه ليونو خٽڪو!
رائي چي مشر خان له اوگورو، لښڪر جوړ ڪړو
دوخت خانگوكښي وده شوو اے پرتو خٽڪو!
پاخئ راوښي شئ چي د شپي خني سحر جوړ ڪړو

.....***.....

د قربانى غوايه

يو ساتله شان غوايه وه
داسي بل كلي كيني نه وه

هر چا غور نه وه نيوله
بنكر چي يي نه وه حكه بنه وه

سوداگرو كله يوخوا
كله بل خوا كرزولو

نه يي پرش وه چا ليده
نه يي خوك راپرزولو

قصه ابانو ددي كلي
قرباني ته وو ساتله

ددي گدو بزو وطن كيني
بي قيمته وه خوله

د اختر نه مخكيني دغو
ظالمانو نن قربان كرو

ددي گدو بزو وطن كيني
ژونديي هر خاوي ته گران كرو

.....***.....

اختر مو مبارک شه

فلسطين کڻي چي سري ويني دي بهڀري
سره اورو نه په عراق باندي ورپري

افغانان سره په خپله کڻي سڀري
په کشمير کڻي لږ په ډېرو راسورپري

چيچنيا او په بوسنيا کڻي چي خه کپري
مسلمان دے په هر خائے کڻي چي قتلپري

داسي حال کڻي چي راغله دا اختر دے
خه زما مبارکي ته نه جورپري

خو مجبور يو چي زمونږه خوشحالي ده
خکه يو بل سره خاندو، خوشحالپرو

خو بيا هم دومره بي خونده خلق نه يو
چي د ورور په قتلپدو به نه ډرډېرو

خکه وايو چي اختر مو مبارک شه

.....***.....

يو تاثر

لکه يو ترے مسافر چي د اوبو په طمع
چاپه در لکه سوالی سترے ستومان اودری
تش دجامونو په کرنګا يي خله اوبه اوبه شی
دا د يو گوټ په طمع هسي حق حبران اودری

داسي هم ماته يي کول د سترګو تش ستونه
کله پېرزو يي وو په ما د ميني دا خوندونه

يا يو یتيم چي ورے ترے د چا کور له راشی
ورنه ډوډی غواړی د خپتي لېونی په خاطر
دکور خاوند يي په دیکو دیکو له کوره شری
دے اورته پښوکښي بس لوغړ پړی ډوډی په خاطر

داسي ماهم ورنه دميني خپر غوښتو ملګرو!
زره مي بي وسه ورته پښوکښي لوغړ ډولګرو

نه يي په ما د خپلي ميني پېرزوئينه اوکړه
د ميني ترے هر ارمان مي په ارمان پاتي شو
نه مي ترې سترګي مړيدې او نه مي زره صبر ډه
بس په ليدو ليدو کښي زره مي حق حبران پاتي شو

.....***.....

ننگياله خوشحال

د اورنگ د عظمتونو غرور مات شو
چې راپورته يو پښتون له اکوري شو
د افغان په ننگ يې اوتړله توره
په اورنگ باندې يو تندر د اسماني شو

يوه چغه د غيرت او خريست وه
پښتونخوا يې هر اورنگ وټه تنور کړه
غر او سمه کښې خوره شوه دغه چغه
که مغل هر خو بندي په رتنبور کړه

د خبير له سره داسې غږ يې اوکړو
يه پښتونه! که ويښ نه شوي نو ورکېږي
که پيدا دي په خپل خان کښې اتفاق کړو
هيڅ مغل به دې زير نه کړي که پوهېږي

په يو لاس کښې يې قلم په بل کښې توره
پښتونخوا ئې چې غيرت ته لمسوله
سپين سحر د ازادۍ ته وه لېواله
خپلواکي د خپلې خاورې يې غوښتله

دا يې اووې يا به زه يا به مغل وي
د افغان په ننگ مې توره وتړله
ننگياله د زماني خوشحال خټک يم
د مغل د عظمت مور به کړمه بوره

خو بي ننگو پښتو کښې هيڅ چرت نه وه
د وختونو په زانگو کښې ټول اوده وو

زړه چاودله د مرگي په خوب وده شو
پښتو کبني هغه سره بڅري نه وو

پښتونخوا ئي چي په توره نازېدله
هغه توره د پښتون ده زنگ وهلي
دخوشحال د عظمت ناوي هم خفه ده
پښتو چي د وختونو بنگ دي څښلي

.....***.....

لور

که د قام او د ملت له پاره غواړي
هر ارمان دې دځامنو خدائے پوره که
دبنمنی دپاره ته که د ورور غواړي
اعجاز وائی چي همپش د لور دعا که

زما ستا چي چرته لور اوشی، خفه یو
خدائے که خوے راکړی، جامو کبني نه ځایرو
مونږ آخته آخر په خه په واویلا یو
مونږ د خدائے په دو کارونو نه پوهېږو

ولي نه گوري چي دا هم ستا ځيگر وی
په دې خه چي دا واده شی او د بل شی
چي رنځور شي ناسته ستا دکت په سر وی
ستا نیازبین خوے د واده نه پس بدل شی

دا دې هېر شو، چي پیدا ته لا د چايي
دا که نه وے ته به څنگه زېږېدلې
ته راغله په دې لار په دې دنيا يي
په دې راز ته ولي بيانه پوهېدلې

دغه ستا لور که د بل د کور بنکلا شی
نو هم ستا غوندي زلمی به راپيدا شی
ته د لور په زېږېدلو خفه مه شی
هغه کېږی چي خه خوښه د الله شی

.....***.....

غزل ڇه ته وائي؟

زه دا منم چي غزل ڇه وي؟ غزل ڇه ته وائي
ڪه دا د سرو شونڊو خندا ته د بنڪلا ته وائي
نوزه غزل د چا بنڪلا پوري محدود نه ساتم
زما غزل د خوشحالي بنڪلي صبا ته وائي

غزل يو صنف نازڪ سره خبري نه دي
غزل د وخت د تقاضو آئينه دار جور شوه
غرل د لور تخيلاتو وسعتونه لري
غزل دهر دور د تاريخ بنڪله شاهڪار جور شوه

غزل د نرمو تورو زلفو سره لوبي نه دي
غزل انسان ته سمه لاره د ژوندون بنودل دي
غزل يو مينه او د ميني خرمستي هم نه دي
غزل د ميني وروولي او د ترون بنودل دي

وايم غزل د خوشحالي د سبباون زبره دے
وايم غزل د ظلم شيپي د زره چاودون زبره دے
وايم غزل په ظالمانو د عذاب چغه شي
وايم غزل مظلوم انسان ته د ژوندون چغه شي

لاچي ۱۹۷۴

.....***.....

شهناز

(د گهمکول شريف (کوهات) په غرونو کښي يوه معصومه جيني چي يو ظالم د ميني په جرم قتل کړه، د هغې جرم دا وه چي هغه په دغه ظالم مينه شوې وه. دا د کال ۱۹۷۶ واقعه ده)

مينه کول خو زه منم ملگرو! بد خو نه دی
خو دا وړ سترگي زمانه په مينه خه پوهېږي
دلته خو مينه حقيقت کښي د هوس نامه ده
دلته د ميني په گناه هره شهناز قتلېږي

آ ميموني خو لا غوتې وه، غورېدلې نه وه
د زماني د شېر عالم د لاسه اورېژېده
لا پرې بادونه د سپرلي هم لگېدلې نه وو
د زماني سپېره خزان لمبو کښي اوسوزېده
آدفطرت دېنکلي حسن زړه راښکونکي شاهکار
چي يې بنائيسټ ته پسخېدل به د بهار گلونه
داسي شاهکار چي ړنگېده او ماتېده ملگرو!
ولي مات نه شول د اسلم غوندي ظالم لاسونه

د پېغلتوب په بام ختلي آ نيازبينه جيني
خومره نا ترسه په چرو د يو يزید قتل شوه
د خپلي ميني تقدس باندي مئينه جيني
دخپلي ميني په ناموس لکه شهيد قتل شوه

دلته خو مينه يو گناه ده نور هر خه روان دی

حُڪه شهناز په دې گناه باندې قتلېږي مدام
چې دا دستور او دا سماج او دا نظام وي تر څو
مينه به داسې بدنامېږي، رسوا کېږي ترڅو

راځي په مرگ يې چې ملگرو په جار جار وژاړو
څومره ناترسه نن د مينې ميمونې قتلېږي
راځي سماج ته په دې ظلم احتجاج چې اوکړو
گني ظلمونه به مدام داسې په مونږه کېږي

.....***.....

ارمان

ستا شباب زما جنون وے
تہ لیلیا او زہ مجنون وے

تہ زما وے او زہ ستا وے
نہ خفگان نہ زہ بدون وے

تہ د مینہ شہ پرینی وے
زہ فرہاد غونہ پیستون وے

ماپہ لپو لپو و خنبہ لے
لہ ہر غمہ پہہ امان وے

خبر دہ نور کہہ ہیخ ہم نہ وے
خویوزہ او تہ جانان وے

تہ د مینہ سہاز چہ لے
زما سر ستا پہہ زنگون وے

چرتہ لری پہہ صحرا کبھی
دوارو یو خاے کبھی ژوندون وے

چرتہ لری یو جہان وے
بس د مٹیو بنہ دوران وے

سر می ستا پہہ زنگون پروت وے
پورہ دا زما ارمان وے

.....***.....

عشق

عشق د حالاتو د تلخی نه زېرېدلې څړيکه
 عشق دپي مخو بي رخی نه بورنېدلې څړيکه
 عشق د زخمونو د سرخی نه رالوېدلې څړيکه
 عشق دسري ويني دگرمي نه څڅېدلې څړيکه
 عشق داوولس په غم لړلي د ژوندون قصه ده
 نه دا يوازي د ليلا او د مجنون قصه ده

عشق د کلهم انسانيت د ورورولي فلسفه
 عشق دانسان د محبت او سوکالي فلسفه
 عشق د زردار او د نادار د يوالي فلسفه
 عشق دخوشحال دننگ وپت، پښتونولي فلسفه
 عشق دخوشحال نتوري شرنگ او د غيرت قصه ده
 نه د ليلا او د مجنون د محبت قصه ده

عشق مړېدل، ژوندی کېدل دی د صبا په تکل
 عشق غورېدل او رېږېدل دی د خدا په تکل
 عشق غورزېدل او پاڅېدل دی د بيا بيا په تکل
 عشق سوزېدل او بلېدل دی د رڼا په تکل
 عشق د حالاتو د تيرو د زړه چاودون قصه ده
 نه ده يوازي د ليلا او د مجنون قصه ده

عشق د خپل ځان په معرفت دی د الله پېژندل
 عشق په مجاز کښي همېشه د حقيقت لټول

عشق په صحرا كښي د ليلا د ښكلاگانو ليدل
عشق په خپل ژوند كښي په ژوندون پسي مدام گرځېدل

عشق د حالاتو د تيرو د سباوون قصه ده
عشق دظالم دظلم شپي دزړه چاودون قصه ده
نه دا يوازې د ليلا او د مجنون قصه ده
عشق داوولس په غم لړلي د ژوندون قصه ده

.....***.....

لاچي چي زما پلارگنه کله دے

خزانہ د تاریخونو، دازمونبر کله لاچي ده
آئینه ده د وختونو، دازمونبر کله لاچي ده

دبابر نه ترخوشحاله، په دي لاردي پبرراغلي
دغي زمکي دوختونو پبر جنگونه دي ليدلي
تکانه يي د فوځونو، دا زمونبر کله لاچي ده

افرپدي، خټک، غلجي اوتورخپل پکښي اباد دي
اکورخپل، موجيان او داسي بده خپل پکښي اباد دي
خپلخانه ده د قومونو، دا زمونبر کله لاچي ده

د ولي نه درابو کاڅو پوري دغه واره کلي
د سيني خټکو نوم باندي يادپري دا بناغلي
آستانه يي ده خپلونو، دا زمونبر کله لاچي ده
دغي زمکي پبرنوموري باتوران دي زبرولي
دمراني په دنيا کښي ټول جهان دي پيژندلي
مبخانه د عظمتونو، دا زمونبر کله لاچي ده

دخوشحال نه پس ته که هر څو که دلي حالات بدل
ش
دغه خلق نه چا خپل کره، نه په خپله دچا خپل شو
نشانه ده د ظلمونو، دا زمونبر کله لاچي ده

په دي مخکي پيداشوي لوي لوي عالمان دي
هم پيدا پکښي بي شمېره شاعران اوديبان دي

درس خانہ دہ دعلمونو، دازمونر کلے لاجی دہ

چار چاپپرہ تری پراتہ دی مزارونہ د بزرگانو
چی یی زرونہ رونول بہ پہ توحید د انسانانو
درس خانہ دہ دعلمونو، دازمونر کلے لاجی دہ

د مالی خلی پہ خوا کینی دغہ خر پر زمونر کلے
گران دے دومرہ پہ ما گران دے لکہ وی دلیلا کلے
درخانہ دہ د لعلونو دا زمونر کلے لاجی دہ

.....***.....

دنیا

چي نۀ ستا ده نۀ زما ده
دا دنيا وايا ده د چا ده

کۀ يي غواړي چي دا ستا شي
نۀ خپل پوري، بي وفا ده

چي نن شته او صبا نشته
د شگي هسي خُلا ده

د يو خو ورخو لۀ پاره
يو رنگينه مشغولا ده

چي ستا دوي سترگي غر پوري
هم بنائيسته ده هم زببا ده
تا به خان پسي راکاري
چي تر خو ئي ستا سودا ده

بلاگاني ترې جوړ پوري
دا بلا داسي بلا ده

وايه چا ده خپله کړي
وايه چا سره پخلا ده

نو بيا خله پسي درومي
چي نن شته صبا فنا ده

آ، پے زرو نو بادشاہی کـ پـری
د انسان عظمـت هم دا ده

خـپـر بـنـ پـگـرہ دی، د بـل هم
د دنیـا دا مـدعا ده

د ر حـمـن د غـه وینـا ده
د روغ نـه دی دا ر بـنـ تیا ده

.....***.....

هغه څوک وه؟

هغه څوک وه؟ چې د غرونو شهزادګۍ به يادېدله
چې به کوزبه سمې له راغله، ترې حيا به شرمېدله

هغه څوک وه؟ ټوله شپه ئې چې ميچن به غروله
د ملا بانګ سره سمه چې سحر به پاڅېدله

په ستر غولۍ کښې به دا لکه د زرکې گرزېدله
دغه حوره د جنت مې په دې مخکه اوليدله

چې سپوږمۍ يې هم بنائيسټ نه شرمېدله
دغه څوک وه؟ هسکه غاړه چې په ځمکه گرځېدله

چې حيا يې هم حيا ته له ډېر سوخته پسڅېدله
دا چې پټ مخ وه روانه، څومره بڼکلي بڼکارېدله

خبر نه ووم چې دا راغله او په کومې لورې راغله
د هوسۍ غونډې په ډو، ډو له هيبته زغابېدله

خو په سوو لور زړونو لکه تندر غورزېدله
زه چېرته ورته ولاړ وم، داچې مخ په وړاندې تلله

داخو هغه پښتنه وه، ما به خوب کښې چې ليدله
چې راوښين شوم ، بيا مې داسې

.....***.....

جمہوریت

گر ہوانونو دیو بل تہ مو لاسونہ اچولی
 د جمہور پہ نامہ گورہ، پہ کرسی یو جنگبڈلی
 زہ د تا خت ماتومہ، تا می پینی دی رانیولی
 زہ نورور سرہ پہ جنگ یم، مونر یو بل دی پرزولی
 تول پہ خپلہ کنبی آختہ یو، دی یو بل مو زولی
 پہ نیکنبی چرتہ وی بہ، داسی نورخوک شرمبلی
 دا ہغہ جمہوریت دے زہ او تہ یی دعویدار یو
 دا ددگی برکت دے، دیو بل خنی ویزار یو

راتہ وایی سپرلے راغے، تول وطن بہ شی گلونہ
 دا خزان د غریبی بہ، اوکری دلتہ نہ کوچونہ
 ورکوو بہ ہر غریب تہ، ہر مزدور تہ خپل حقونہ
 تولو خوارو د وطن تہ، ورکوو بہ پلاوونہ
 غریبانو د وطن تہ، خوشحالی بہ ورکوو
 مونرخیل پہ غونڈی ناست یو، کوو دارنگی سوچونہ
 لتوو پہ خپلی خاوری جنتونہ، جنتونہ

زمونر داسی خوار قسمت دے، چپی یی لاپہ انتظار یو
 دلتہ دغہ سیاست دے، چپی یو خورہ نو لاپہ خوار یو

.....***.....

اوس ہغہ وختونہ لارل

اوس ہغہ وختونہ لارل
 تا بہ ماتہ، ما بہ تاتہ
 دغہ زمکہ آسمان یو کرل
 زہ پہ تا بہ ناز بدمہ
 تہ پہ ما بہ غولپدلی
 چي بہ تا د کوٹی سر نہ
 ماتہ خومرہ اشاری کری
 ما بہ وې چي درنہ خار شم
 تا بہ وې چي ما درواخلہ
 لری بل وطن تہ بوخہ
 خو ما داکولے نہ شو
 ما بہ وې چي شہزادگی یی
 خو زہ تش د وچي خان ووم
 گنی ما بہ چرتہ لری
 دنگو لوړو غرونو مینخ کبني
 د خوړو اوبو پہ غاړہ
 یووروکے شان کورگے بہ
 کانو خاورو نہ جوړ کرے
 خو ما داسي کوے نہ شو
 اوس ہغہ وختونہ لارل
 حُکہ ژوند اوس ہغہ نہ دے
 دا دنیا دومرہ وړہ شوہ
 اوس نری وارہ یو کور دے
 چي تہ خہ وخت کلہ غواری
 د ہوا پہ خپو ہر وخت

زه او ته دواړه خبرې
 بسنه په مينه هم كوي شو
 كه مونږ يو بل ليدل غواړو
 په اسانه هم ليدې شو
 خو اوس مينه هغه نه ده
 چې د زړه په زور كېدله
 اوس چې خه هم كول غواړې
 داپه مال او په زور كېږي
 چري دا دواړه كه نه وي
 نوم د مينې چې وانخلي
 هغه تش د قصو وخت وه
 ما او تا چې اورېدلې
 نه لېلا او نه مجنون شته
 دغه ټول عبث قصې شوي
 كه په مټو كېني دې زور وي
 هر سرې به د ستا ورور وي
 اوس هر خه بدل بدل دي
 نه گودر او نه منگي شته
 د لېلا مجنون خبرې
 د خيالي دنيا قصې شوي
 اوس هغه وختونه لارل
 اوس نړۍ واړه يو كور دے

.....***.....

گفت حسين شهيد

په لاره دحسين باندی چي تلي دي گلفت
نو خكه خوجنت ته رسېدلي دي گلفت

دنورو سر ساتنه يي د ژونديو لوی مرام و
شرخو بنوسره خكه جنګېدلي دي گلفت

دقام او د ملت دپاره هرڅه يي قربان كړل
نو مرګ د شهادت ته خنډېدلي دي گلفت

ژوندون يي آخرڅه و، جيو قربان او زارېدل وو
مطلب د ژوندانه مونږ ته بنودلي دي گلفت

منم چي دار بنديا دی ،سل دی او مره يو دی مه مره
اعجاز خټك هم دارنگي ستايلي دي گلفت

.....***.....

چي ڄنبوي شراب د ميني په نظر د مستو سترگو
په دا خويء مي ځكه خوښ دے دا دلبرمستو سترگو

زما سترگي پري خورپري، زما زره چي پري ډايه وي
خدائے آبادي لري داسي دا گوډر د مستو سترگو

سترگو سترگو کبني ست اوکړي، رانه اوتبنتي مخ پټ کړي
کوي مينه پټه پټه په هنر د مستو سترگو

څوک يي نه ويني راورومي، څوک پري هڼونه پوهيږي
چي ورپري کله غشي، له سنگر د مستو سترگو

نذراني ورته شاهانو، چي د خپلو زرونو راوري
ما ليدلي په دي سترگو کروفرد مستو سترگو

هيڅ يقين مي خدائے زده نه شي، چي به بچ تري زما زره شي
راپسي چي لگيا داسي، وي لښکر د مستو سترگو

هر نظريي سخن ساز دے خدائے ورکړے دا اعجاز دے
دا همه غزل غزل شي، په اثر د مستو سترگو

.....***.....

(دا غزل دینون تنقیدی ادبی تولنی په انعامی مشاعری کبني د دویم انعام حق دار گرځولے شوے وه . د طاهرکلاچوی غزل ته ورومیے انعام ورکړلے شوے وه)

ستا د مینې لېونې چې وو، په دار شو
په مئینو کبني دې اوس خو ایله شمار شو

دا حرم کة بتکده وه، نه پوهېږم
لېونے زړه مې په پینو کبني ورگزار شو

په زاریو به دې هیڅکله خپل نه کړم
زما عشق هم د پینتون غوندي خودار شو

غمژن زړه ته مې د سوز سندرې وایه
ایلې سپک خو مې په دې د زرگی بار شو

ستا د مستو خمارو سترگو اثر وه
مېخانه کبني د جامونو گړنگهار شو

دا اعجاز چې وه مدام خلقو رتله
په دې څه کة جوړ په مرگي ویر نثار شو

.....***.....

حسن، مينه چي رايوڄائے شي جانان شي
د چا سترگي، د چازره شي، د چا ځان شي

که زما جانان دي اوليدو په سترگو
تانه هير به دجنت حوري غلمان شي

چي په مل، دولت ئي څوک اخسته نه شي
کاشکي هر انسان که دغسي انسان شي

خلق وائي چي يي زره راځني يورو
خو تازه پري د اعجاز خټک ايمان شي

.....***.....

راشئي چي زه دركرم لېونى مينه
بل خوا بنكليو! څله لتوئ مينه

ما درته شوملي او پياڅي راورلي
غواړي كه له مانه پرونى مينه

خلكو! لتوله سرو او سپينو كښي
هغه وه غريب كښي پخوانى مينه

مينه د غرض په سياست شوله
جوړه شوه اوس دا پاكستانى مينه

چغني چي دوو غرونو مينځ كښي شوه
څومره ده مظلومه افغانى مينه

دوه مئين جدا چي له يو بله كړى
دا به وي رښتيا امريكى مينه

ما اعجاز ته ژوند ځكه رنگين بڼكارى
ما سره چي وى د شپږينى مينه

.....***.....

مونڙهه په سره اور کبني ژوندون له ډېر ناکلمه کوو
طمع د ننگ چي له بي حسه وده قامه کوو

هر څو که نورو باندي بدې لگي رښتيا خبرې
د ژوند خبره به همپش د ژوند له بامه کوو

دخپل بنائيسټ په بام ختلي دومره مه نازېره
مونڙه عزت ستا د بنائيسټ له احترامه کوو

تر څو چي مينه پېغلتوب ته رسېدلي نه وي
ددي دفاع به تر هغي له هر الزامه کوو

چرته چي بد په خلقو تش د مينې ټکي لگي
په داسي کلي کبني به څنگه مينه عامه کوو

هيڅ پوهه نه شو چي په تاباندي مئين څنگه شو
وايي اعجاز داسي کارونه مونږ بي پامه کوو

.....***.....

يادگيرنه ! چاراته وي چي ستا دا غزل بل يوشاعر پخپل نوم خپل کتاب کبني
چاپ کرے نو ماوي چي دا خو ما دپاره لويے اعزاز دے چي زما کلام هم
څوک د دي جوگه گني چي پخپل نوم ئي چاپ کړي ---- اعجاز خٽڪ

هغه چي سترگو کښي خبري کوي
راته د ميني ډبري غوري کوي

حبران د کلي مشرانو ته يم
دا چي خبري کوي سترې کوي

د فلسطين او د کشمير په زمکه
خبري توري کوي، زغري کوي

چي د اعجاز غوندي له سره تپري شي
هغه خبري زوروي کوي

.....***.....

هغه ڇي ڄام د پاسه ڄام سره هم ځله ورکوی
داسي ساقی ته به څوک څرنگي زړه نه ورکوی

په دواړه لاسه ڇي سحر ماښام لوتی مالونه
نومره غريب سره به بل غريب ته څه ورکوی

کله دخدا په مينه مست، کله تقام په جنبه
سرونه دومره آرزان بيه پښتانه ورکوی

هغه ده بيدارماني منصور په دار خپژوی
ژوند ورنه آخلی خو ژوندون په ژواندانه ورکوی

.....***.....

ملگرو زه په داسي بناړ کښي اوسم
لکه د مصر په بازار کښي اوسم

شهbazگره د سترو خاے يادپړی
خکه د يار د کوخي لار کښي اوسم

خپر دے که نه راخي خو ها اووايه
چي دي خوش فهمه انتظار کښي اوسم

هغه د امن او انصاف غوښتنه
لکه د تپر وخت چرته غار کښي اوسم

.....***.....

ژوندون څه دے دا يو نوم د هنگامو دے
ستري لار د پرپوتو او پاڅېدو دے

څوک په غم لرلی ژوند ځني بېزار دی
د چا ژوند خو بس يو نوم د رنگينو دے

چي د وخت هر يو طوپان ته غاړه وځي
منزل پښو کښي بيا داسي لېونو دے

تپوسانو له ژوندون لته ورکړي
د ژوندون حق خو يوازي د زمرو دے

فيصلي زمونږ د کلي چي پردی کړی
دغه جر زمونږ دتولو مسئلو دے

.....***.....

پروت په سجده، زړه کښې خدائے بلا خدایان گرځوو
مونږ اذر خویه دې کعبې کښې هم بتان گرځوو

خدائے په هر څه یو پوره کړی خو بیا هم پېر وری
کچکول په غاړه ځکه مونږ په ټول جهان گرځوو

د نړیواله کلی خان ملک به څوک پوهه کړی
په خپل وطن کښې جنازې مونږه د ځان گرځوو

عدل انصاف، د داسې خلقوبه څوک څه اومني
چې دروغژن یو ځکه سر باندي قرآن گرځوو

.....***.....

ستا د خبرو د خواب به نہ یم
هر خہ به یم خو سپین کتاب به نہ یم

خلق می لولی پانی پانی د ژوند
په مخ راخوردی تور نقاب به نہ یم

چانه چا، چاپوری خیل خان ترلے
د کتاب داسی انتساب به نہ یم

د ژوند مقصد کہ د جنت گتل دی
آخته په دغسی عذاب به نہ یم

.....***.....

خُني سرونه مي ليده ، په نمر خاته پرپواته
خُني سرونه آخر غوخ شو، ورته نه پرپواته

دخاموشي له شوره ډېرو سر تندې اونيوه
دببوسې له زوره ډېر په زنگانه پرپواته

دعوي په چا، آخر دڅه په کومي خلي اوکړمه
هله دامن دعوه گير ساړه واره پرپواته

غوره ټنا چرته په لري وطنونو اوشي
تندر آخر زمونږ په کور په هرکاله پرپواته

خان ته د خان په مقابل چي کله زه اودرېدم
نزړه کعبې کبني مي بتان خواره واره پرپواته

.....***.....

گلهه! چي په سترگو کڻي اغز ڏي ڪرم
بنه ده چي خپل خان سره يو ڄائو ڏي ڪرم

تا چي د بنو په غشو اوويشتم
مر ومه جانانه! راڙوندي ڏي ڪرم

زه خو ستا په سترگو جهان گورمه
سترگي مي هم ته شوي چي پردي ڏي ڪرم

خلاقو د مجنون خبري هيري ڪري
خان پسي هم داسي لپوني ڏي ڪرم

ستا اعجاز خٽڪ به ولي نه ستائي
ستا يو خور نظر ڏي چي زلمي ڏي ڪرم

.....***.....

هيڏوڪ نه گوري خپل خان په ائينه کښي
بل ته بنائي بل انسان په ائينه کښي

توري خاوري به د يار په ديدن مور شي
خان ته گوري چي د خان په ائينه کښي

خلكو خپلي برخي يوري بختور شو
مونږ يي گورو د ارمان په ائينه کښي

دا چي تا پوري يادپري زمونږ كلے
بنكلے بنكاري د دوران په ائينه کښي

.....***.....

(دري شعرونه)

هر سرے نفرت لے یو سړی کوی
هر سرے دده سره یاری کوی

خدایه! د دجال فتنه به څنگه وی
گوره! چې رانده مو مشری کوی

خپلو مې چاره په مری ایښي ده
خپل خو داسې نه کوی، پردی کوی

.....***.....

پرون چي ورور د ورور مرگونه اوکړل
مونږ پرې د پاسه زيات قتلونه اوکړل

چي په لمني د چا نمونځ کېدلو
هغو گنگا کښي اودسونه اوکړل

غل به د غلووُطن کښي چا ته وايو
هرچا يوبل پسي نمځونه اوکړل

مونږ ته خه پته د دښمن نه لگي
مونږ دپردو په سر جنگونه اوکړل

خوب کښي چي راغی نو ورغاړې وتم
مفتوکښي مونږه ديدنونه اوکړل

چي په دنيا کښي په ننه نوم يادپري
هغو هم داسي ننه کارونه اوکړل

اعجاز ختک به آخر خدائے پوهه کړي
غره کښي يي چاته آوازونه اوکړل

۲۷ مارچ ۲۰۱۲ ء.

.....***.....

هائيڪوگاني

مانه جمات کڻي ڇا ڇپلي پتي ڪري
ماوي چي دا ڇهه د موجي دڪان دے
چي زري پرپردي او تري نوي يوسي

.....***.....

نن يو خٽڪ دغره په سر ڪپده
ماوي چي بيا به چرته ڀول غرپردي
ڇڪه چي دا دومره د ٽينگي نه دي

.....***.....

مونڙ هغه ملڪ ته زنده باد وئي
د بني تونبي نه يي مونڙ اوويستلو
لڪه پردي خيرات کڻي سڀي ورڙو

.....***.....

هائيڪوگاني

دخواري خوي ڊالر ليدلے نه وه
اوس د سوڪرڪ په خائے برگري غواري
مونر به اوس تشي هسي خلي چرپوو

.....***.....

په انٽرنيٽ يارانې څنگه کپري
چرته فيس بک کبني چي جيني بنڪاره شي
بلا خوانان ورته لويو اووائي

.....***.....

د دهم اڪوسره بلد دومره شو
اوس د توپڪ ڀر راته داسي بنڪاري
لکه ماشوم چي چرته ٿيزواچوي

.....***.....

هائيکوانی

خدايه ! په ملك كښي خوشحالي راولي
گنځي واړه واړه خـدايان دي واړه
دخان نه مخکښي به دوزخ ته لېږو

.....***.....

چاوي چي څنگه څوك ليدر جوړېږي
ماوي دروغ او حرامتوب زده كړه
خلق به دي خپله بيا به سر گرځوي

.....***.....

سل شېطانان او يو ليدر زمونږه
لكه چي سل پاپر او يو لور وي
ځكه شېطان هم ترېنه لرې تښتي

.....***.....

هائيڪوگاني

بنڪلو ته اووايئي چي ڪور ڪبني ڪبني
زمونڊ وڙلو ته دي نه رادرومي
اوس دغه ڪار دغه خودڪشه ڪوي

.....***.....

نرخونه ورخ په ورخ په بره خپڙي
چي دغه حال ، دغه رفتار وي
بره سپورمي ته به مونڊ زر اورسو

.....***.....

يوشل روتي مي چي مپلمه ته راوري
وي چي يوه روتي تري ببرتته يوسه
وي چي انسان يم ، خُناور خونه يم

.....***.....

چرته زره خورے مشر وي به ڪنه؟
په دي ارمان واره سپين ڀيري شولو
لڪه ڊڪونڊي لئه لپوره اووتو

.....***.....

کہ یو انگریز انگریزی نہ شی لیکے
دغہ پوینتتہ لبر د خان نہ اوکھ
تا کوم پینتوکینی سپارسم پاس کرے

.....***.....

ہغہ جمات کینی انگریزی وئیہ
وی یی چی دہ د خدائے ظالم تہ گورہ
کفر ئی تبول گورہ ! جمات تہ راپو

اعجاز خټک هغه شخصيت دے د چا لہ برکتہ چي په ټول خليج کښي د پښتو ټولني جوړي شوي دي او په خليج کښي د پښتو مشاعرو بنسټ هم دغه مشر ايښودلے دے. د اعجاز خټک په کوششونو او ترغيابتو زمونږ پښتو ادبي ټولنه قطر هم جوړه شوې ده

د کومي لہ سوبه چي په پښتو ادب کښي ډېر زيات کار په ديار غېر کښي شوے دے. د اماراتو پښتو ادبي ټولنه مرکزي واحد ټولنه ده چي په پردي وطن کښي يي مشاعري منعقد کړي دي او د پاکستان نه يي ورته شاعران او اديبان راغونډي دي. تر اوسه د ټولني د ملگرو لہ خوا څو درځنه کتابونه او مجلې هم خپري شوي دي. دا ټول هر څه د دغه کس لہ برکتہ و...

فيروز آفريدي

صدر

پاک پښتو ادبي ټولنه دوحه قطر

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**